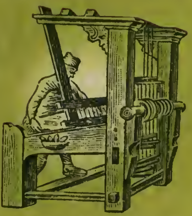

Ex libris

LUIGI FIRPO

8 . 4 . 20.

FIRPO

1437

BIBLIOTECA NAZIONALE
TORINO

LVCII CORNELII EVROPÆI MONARCHIA SOLIPSORVM.

Ad Virum Clariſſimum

LEONEM ALLATIVM.

Cong.is Oratorij Genue

VENETIIS, M.DC.LI.

Superiorum Permiſſu.

TIMOTÆVS CVRSANTIVS LEONI ALLATIO S.

REDIT in Vrbem, Clariſſime Leo, Liber, DE MONARCHIA, SEV REGNO SOLIPSORVM, quē LVCIVS CORNELIVS EVROPÆVS ex longinqua, longæuaque peregrinatione redux, ſi iſthic primùm cœpit, hic certè perfecit. Profecturus verò ad viſenda Sacra Palæſtinæ loca, nec vnquam, ſi rectè præſagiebat rediturus, ſupremum partum mihi commendauit, vt quid eo factum vellem, ratum eſſet. Viſum eſt talis ingenij, quale tu cum eruditis æſtimare ſoles, monumentum, Reipublicæ litterariæ, niſi etiam totius Orbis bono, publico iuri permittere. An alibi alia ſpecimina reliquerit; clam me eſt; illud conſtat, niſi inter Solipſos rubiginaſſet, & copia, & ſplendore, inter ſummates lit-

litterarum viros, fuiſſe radiaturum. Sic ingenio, & diligentia factus erat. Porro veranè ſint, an veri vmbræ, & potiùs agendorum cauendorum in Politicis delineamenta, quæ hic tradit, tu videris. Mihi quidem, & viris præſtantibus, qui mecum ſunt; argumentum præferunt, & ſtili gratia, & narrationibus animum oblectantibus, amænum. Hoc ſi in cortice, ſub inuolucris opimum latere nucleum credas, quo curioſiùs ſectio, præclariſſima ad mores omnium in quocunque ſtatu, humano ritu viuentium formandos, capere liceat documenta. Plura tu eruditorum in vrbe facilè Coryphæo, ſagaciter conieceris. Mihi ſat fuerit, publico bono fauiſſe, & tibi huiuſmodi dono, quo delectari ſoles, gratificari. Vale.

LVCII CORNELII EVROPÆI

Monarchia Solipſorum.

CAPVT PRIMVM.

REGNVM, Monarchiam, an Rempublicam dicere debueram, hæreo: tu videris mihi vocabula, nec Ariſtoteles, nec Plutarchus, nec Tacitus, nec antiquiſſimus omnium Plato ſuggerunt. Noua facies eſt regiminis, noſtro hemiſphærio ignota; admirabilis tamen, & digna ſcitu, ad formandos populi, Principumq; mores, ad conſeruandum boni publici ſtatum, ad acquirendas, tuendaſque opes, ad cumulum, ſi quæ eſt, humanæ fœlicitatis. Mira Regni cum Sacerdotio, prudentię cum ſimulatione, magnificentiæ cum ſplendoris contemptu, præparcitatis cum immenſa

potentia conſenſione. Operæ pretium foret, de Cœlo, & ſitu Regni, de vaſtitate ditionis, populorumque confinijs Lectorem initio docere: Sed hactenus nulli mortalium, qui in illud penetrauit, rem factu facilem, poſtremus ego non tentabo, qui cum Vlyſſe Homerico multas hominum eius Regni videns Vrbes, & mores, de Cœli poſitione nihil certi ſeruare noui. Nam & cõſtitutio Vniuerſi apud eos longè diuerſa, & polorum numerus, nominaq; varia, quib. & Luna ſæpius Verticalis, quam Sol in meridie: nulla loci, vel ſitus differentia, vt quod ſurſum, perinde & dextrum: quod ſiniſtrum, idem imum; centrum denique nec vnum, nec fixum. Tanta diuerſitatis ratio Monarchæ ſtat arbitrio. Quod hic decernit, id ſolum ratum habetur, quicquid ratio, vel ſenſus reluctetur, vt niſi vapulare placet, non replices, nec niſi contra mentem, & ſenſum affirmes, gratiam apponas, Credes experto. Tanto aliquãdo imbre Ciuitas Regia immaduit, ſubtractis vbique nubium dẽſitate, Solis radijs, vt nec cymbæ, nec lucernæ ſufficerent,

cerent,

cerent, cumque admirabundus omnia nocte confuſa exclamarem; & tacere, & Solem in meridie ſplendeſcere, & nihil non ſiccum eſſe, profiteri ſum iuſſus, tametſi, velut imbrice veſtibus aqua deflueret; Monarchæ ita placere monebant Apparitores, à cuius nutu, ſi recederem, pœna deportationis, ſi obſiſterem, mortis foret. Satis puto cauſæ habeo, cur à deſcriptione abſtineam, ne ſi aliquando in id Regni fortuna te appellat, ſi omnia mutata offendas, me tibi hoc ſcripto impoſuiſſe conqueraris. Quippe ea me duntaxat tradere noueris, quæ per annos quinque, & quadraginta, quibus Regna Solipſorum incolui à prima adoleſcentia vel vidi, vel audiui, vel ex publicis Regni codicibus clam deſcripſi. Quæ ſicut meo tempore in dies mutationem ſubibant, ita in poſterum inconſtantiæ ſubdenda, hiſque lucubrationibus haud conſenſura, nullus dubito; vt hoc ſolum, perpetuum apud illos tenorem ſeruare affirmaris, omnia ad Monarchæ nutum, præter eiuſdem forum demutari.

Occaſio adeundi Regni Solipſorum.

CAPVT II.

ANtequam narrare de Regno Solipſorum incipiam, delectabit paucis exponere, qui me turbo Europæ, imò toti huic hemiſphærio abreptum, in incognitas plagas eiecerit. Natus in florentiſſimo Europæ Regno, vbi aues aquas findunt, vix pueritiæ metas egreſſus, Romam à parentibus ſtudiorum cauſa ſummiſſus. Clemens VIII. Pontifex, non multò poſt Iubilæum decimi ſexti exeuntis ſæculi edixerat. Hic, poſt humaniores litteras, prudentia Iuris imbutus, iuuenis admodum patrocinia cauſarum ſuſcepi, & Purpuratis placui. Ad magna fauor impellebat, niſi præpoſterum fatum incantaſſet. Forte quaterni ſtudiorum ſodales extra Vrbis portam, quæ ad Romanum portum, vetuſta fama clarum uiam commonſtrat, ad ripam Tyberis amæna, & umbroſa ſemita inambulamus, animique cauſa uaria ſerentes, mox nonnihil laſſi prope ipſum fluminis alueum,

ueum, frigidioris auræ captandæ gratia conſidemus. Hic de rerum ſub Sole viciſſitudinibus, de Illuſtrium caſibus, incertis humanorum euentis, dū non ſine ſale fabulamur: inopinos à tergo ſentimus adeſſe ignoti vultus homines, putaſſes repente ex humo enatos, niſi diù ante in proximo fruteto latitantes noſtras confabulationes obſeruaſſent. Vt plenè conſpecti, non ampliùs leui, & ſuſpenſo, ſed preſſiori gradu fidentiùs aggrediuntur, ſedentes, & blandè ſatis adſalutant: quid verborum cedimus, rogant. Adductæ ſupra genua veſtes, & pallia ſuper humeros complicata, mentumque raſum, & nigra omnia funeratores notabant: mox tamen demiſſa ad talos toga, palliumque incomptè explicatum Philoſophos oſtē debat, eius generis, quo tum Roma abundabat. Equidem animi pendens, magos, arioloſque mecum fingebam. Ipſi tamen percepto noſtri ſermonis argumento, forum nacti, altiùs ordiuntur. Quærunt de patria, de genere, de cenſu: vbi intellexerunt Romanos partim, partim peregrinos

nobiles omnes, ac opulentos eſſe; Tum de ætate parentum, officio, de numero fratrum, ſororum, conſanguineorum, agnatorum. Reſponſum ad ſingula, denique genus ſtudiorum percunctati, ad nomen Iuris prudentiæ labra comprimere, neſcio, quod toruum oculis, ac fronte præferre. Et ſenior ex illis ſuſpirabundus, ò miſeros, inquit, adoleſcentes, quibus laqueis cōpediti trahuntur ad Orcum: Ecquid vobis Iuriſprudentia, quia diuites, ac nobiles multis benefacere poteſtis, nemini damno eſſe, vt lucri cupiditate legulei ſolent? Quin potiùs legibus Solipſorum, manus nobiſcum datis, & potentiſſimi Monarchæ aulam ſequimini, Regnum incomparabile viſuri, poſſeſſuri. Hic ego ſuſpicatus eius farinæ homines, qui allegorijs ineſcantes, ad clauſtra, & cucullum tractos vellent: Chriſtiani, aio, omnes ſumus, Euangelio credimus, Solipſos nō nouimus, nec niſi Chriſti Regis aulam quærimus, & diuerſus quamuis ſemitis Chriſtum ſequimur, ſua cuique vocatio, & ductus ſpiritus, niſi vos aliter ſentitis. Nos Deo, Pa-

triæ, & nobis nati, vitam mortalibus communem ducturi ſumus, donec in libertatem filiorum Dei plenè adſciſcamur, atque interim bonis ex alto datis iucundè fruimur. At ſenior (Apogonites dicebatur) odoratus candidi animi errorem, fore vſus, momento ſumpta Melanorum recentioris inſtituti perſona, compoſitoque cum ſuſpirijs ad lachrymas vultu, O fili, inquit, non hæc vera vocatio, ſed occulti hoſtis eſt doloſa impulſio, caue præcipites, ducens in bonis dies tuos. Chriſtum ſequi, mundum contemnere eſt, abnegare ſeipſum, & tollere Crucem ſuam, relictis patre, & matre, omni ſanguinis affectu, rebus omnibus, etiam ſpe habendi. Hæc eſt vera vocatio, quam nos à Deo miſſi, vobis annunciamus. An putatis abſque ſingulari Numinis prouidentia factum, huc acceſſiſſe? cauete Spiritui Sancto tempore acceptabili reſtiteritis, non aliàs exaudiendi, pœnas in Orco æternum daturi. Hæc iſte fictus animum, & pleraque ex Sacris Sripturis, qualia Chriſtus Phariſæis exprobrat, nonnulla etiam ex

ſanctis Patribus, illud maximè Hieronymi; Per calcatum perge patrem, ſolum pietatis genus eſt, hac in re eſſe crudelem. Iam ſuſpenſi animis hærebant ſocij mutuò ſe intuiti; quos ego velut faſcinatos cõſpicatus, ad ſenem concita maſcula bile; deſine, inquam, Barbitrunce Philoſophe, huiuſmodi incantamentis adoleſcentes irretire, ſexcentis ego te Brocardicis obruam, ſi ſcripturam torquere pergas, ac vt me fors iuuet, ex ſubuulturio venatore faciam te momento piſcatorem Tyberinum. Senſit Apogonites, & toruo ſupercilio, preſſiſq; labris neſcio quid obſcuri demurmurans, arrepto, quod ſocius ferebat, vidulo, puluerem improbum illico expedit, omneſq; nos, ac me potiſſimum inſpergit. Nec mora, ſoporifera vi ad ima tempora penetrante, in vertiginem actos, arctior, quàm ſanos ſolebat ſomnus complexus eſt; Obiectæ incunctanter, non earum rerum ſpecies, de quibus, vt de Homero ſcribit Ennius vigilantes ſæpè cogitare, & loqui aſſueuimus; verùm quidquid vitæ in poſterum agendæ ſeries contineret,

neret, confuſæ imagines exhibebant. Nimius ſim recenſendo, quæ ego ipſe vidi, nam ſociorum alia ſcotomata, ſed ea ipſa in hiſtoriam conijcienda ſunt, ne prænarrata non ſapiant, quando quæ de Regno Solipſorũ dicturi ſumus perſimillima sũt ſomnijs, vera tamen. Vno hic verbo delectat dicere; dum ſoporati per frigentes calenteſque aereas plagas, naui, curru, pegaſo interdum vehimur, rapimur, totieſque alijs, atque aliis comitibus ſtipamur (nam bini illi, qui ad Tyberim Romæ incantarant, paulò poſt viſi in turmam ſe ſe explicare, humana forma depoſita, euanuerunt) tandem in Regia Solipſorum, euigilantes ſiſtimur. Quod iter mihi, cùm vnius noctis ſpatium mentiretur, triennii curriculo poſtea à nauigantibus definitum eſt.

Qui ſucceſſus in Regia Solipſorum.

CAPVT III.

Regnabat Auidus Cluuius dictus infractus, manebatque Pricanti-

tibu-

tiburæ Regia conſueta, vnde Monarchæ Solipſorum, niſi animi gratia, in ſuburbana, nuſquam longiùs recedunt. In Vrbe nouem numerantur palatia Monarcharum, quibus totidem Satrapę Pręfecti hebdomadatim Monarchæ Sacramentum dicunt. Sedes Monarchæ in medio ſita, cum Vaticano certat, reliqua paulò minus; ſubſtructiones ſunt antiqui operi Europæi; nam Solipſi artis ædificatoriæ rudes ſunt, non naturæ indocilitate, ſed aſſuetudine, ſiue quia parata ſemper occupant, ſiue quia architectonicam, Monarchæ, & Satrapæ ignari, quibus lubet præſcribunt. Hinc repente qui modò ſutor erat, Architectus eſt, & perinde cœmentum, comiumque habet. In ſuburbijs totidem villæ deliciarum, ijſdem Monarchis inſeruiunt; paulò longiùs abſunt prædia bina, Mucus alterum, & Tritubiium, ad humani generis voluptates facta, qua ſe grauioribus anni partibus curis leuandi recipiunt, nectare, & ambroſia paſti. Horum comparatione Tuſculanæ Romanorum, mapalia ſunt, & caſæ paſtoritiæ. Pergo. Huc

iam fama præuolarat (ita nihil ſolertius Emiſſarijs Solipſorum) fuiſſe interceptos in Europa, atq; adeo in ipſa Vrbe Romana, quaternos adoleſcentes, ingentis operæ pretio; eoſq; prope horam adfuturos. Ea de cauſa plurimi extra Regiam Monarchæ iuſſu effuſi, excepere allabentes læto vultu, humana omnes ſpecie, ſed verſatili perſona. Deducimur ad Monarcham, vndique ſepti non cuſtodia, ſed turbæ obiectu, vt tum nihil Vrbis, ſed nigras tantùm excubias cerneremus. Lux ſabbatica vergebat ad occaſum. Cum primùm in conſpectu venimus, proni ad pedes accidentes, vt iuſſi ab Apparitoribus, adoramus. Ille ex eburnea ſede annuenti, & arridenti ſimilis, bono animo eſſe iubet, ſingulos nomine, & patria compellans, & plura, quæ relatu Emiſſariorum iam notata in aduerſarijs habebat, repetens, per interpretem ſignificat, adeo exacta notitia, vt ſingulorum geneſi, & educationi interfuiſſe videretur. Hærebamus attoniti nos, & paulatim hebeſcente ſenſu, hominem exuebamus; nec, de itineris ſucceſſu plura veſtigā-

ti,verbum reddidimus. Cùm interea circumſtãtes Aulici,exquiſita oratione diuinam Monarchæ ſapientiam coram laudare, vt qui ex fronte, cordium indolem, errore procul noſcere ſit ſolitus, nobis ſtupentibus, ac planè ſtupidis. Tum illæ præfecto Ephæbiorum traditos commendat, vt linguam, leges, & mores doceat, iubet, menſtruatim de ſingulorum profectu referat, vetito cum ciuibus, & accentis colloquio,donec patria inſtituta, edocti, nouo Sacramento pares eſſemus, ac interim diligenter curet, ne Europæ deſiderio, procul etiã recordatione teneamur. Ita abducti,& non paucis diebus opimè habiti, genioq; indulgentes, tandem nullo ritu veſtibus Europæis exuti, gauſapina penula amicimur. Nunquam ego mihi turpior viſus, nec hominem niſi cum ſimia referre. Ridere tamen capitale erat. Sexennium tenuit diſcendo, ac dediſcẽdo, niſi quæ ad rem Solipſorũ facerent: quo talento, ego qui Iuriſconſultus Europæus agnitus fueram, poſtea rationibus Regijs admoueor, mox & Præſidum Prouinciarum aſſeſ-

ſor,

ſor, nonnunquam cauſarum Iudex conſtitutus, identidem odia multorum, tandem & Monarchæ indignationem incurri, quod rumor eſſet, ad mores Europęorum omnia me exigere, leges Regni corrigere, plus iuri naturæ, quàm Monarchę auctoritati tribuere, in pleriſq; dictamina contraria ſectari, & ſerere: verbo, plus omnibus Regni Satrapis, & ſapientibus ſapere velle. Quæ omnia verè, an calumnioſè obiecta, fortunam retardarunt, interdum penè afflixerũt, ut mirum ſit qua fortitudine animi, quinq; & quadraginta annos, in gente, gentibus omnibus diſſona, cum ſalute fuerim eluctatus.

Antiquitas Monarchiæ Solipſorum.

CAPVT IV.

SI gentis uetuſtatem legibus, & Principe ſolutæ ſpectes, fabuloſa planè ſunt, quæ narrant. Nempe regnum ſuum, antequam Intelligentia rerum creatrix mundũ operaretur, in ſpatiis imaginariis, uelut in embrio-

ne

ne latitaſſe, primùmq; factitiorum in idea opificis apparuiſſe. Qui, ne ſolus foret Vniuerſi faber, ſocios, & adiutores ſibi deſtinarat eos, per quos poſtmodum Solipſorum gens propagaretur, ac demum Monarchia inſtauraretur. Hæc adeo cõſtans apud eos obtinet opinio, ut ſi contra ſentias, aut nõ continuò applaudas, proditioni inſimuleris. Quærenti mihi interdum de ſucceſſione gentis, uſq; ad Brotacanum primum legislatorem, varias generationes adſtruxerunt, inuolutis adeò hieroglyphis implexas, vt dementire, & dementare viderentur. Poſtquam tamen in Archiuijs eorum offendi Pentateuchum, lingua gentis planè in commenta deprauatum, longa animaduerſione depræhendi, ſimilitudine quadam adludere ad ea, quę in genuina ſacra ſcriptura longè alio traduntur ſenſu. Eſt autẽ huiuſmodi ſucceſſio. Decreto per aquas humani generis interitu, cùm viuentium ſpeciem ſeruandam Noachi nauis condidiſſet, excluſum forte aquilæ ouum, in ſentinã decidit: hoc, coruus euolare iuſſus, ne fameſceret, roſtro

roſtro ſublatum extulit, ſed natantibus in vnda cadaueribus illectus, demiſit. Seruatum in aquis ouum, vbi hæ ſiccatæ ſunt, ſolis radijs attractũ, in arcu Iridis hæſit; mox autem calore in vitam coactum, edidiſſe aiunt fortes illos viros, Turris Babylonicæ, & cõfuſionis auctores; qui ob audax facinus, peregrinari à Numine iuſſi, cũ Sodomam veniſſent, liberali hoſpitio Loth excepti, cuſtodiendæ eius familiæ curam ſuſceperunt: deinde verò imperato exitu in Segor, ſtipante latera vxoris Loth, quia non cauerũt, ne iſta curioſos oculos ad incẽdia Sodomorum reflecteret, in eandem ſalis ſtatuam abierunt. Sic ſeruati aliquos ſæculis ſunt, donec auulſa pars ſtatuæ à Magis Pharaonis, argumento rerum mirabilium, in Regiam illata eſt, atq; à Pharaone ſupra pretium habita. In ea parte latebant, quos dixi Solipſorum maiores: Et hinc ea virtus incantamentorum; quibus Pharao deluſus eſt, hodieq; Solipſi pollent. Quid plura? elapſo Duce Moyſe, populo Hebræo, cum Pharao furore percitus inſequeretur, ſumpta ſecum ea ſalis cõ-

creti portione, quo fugientes magica violentia ſiſteret; contra ſpem æſtuoſi maris vorticibus hauſtus, id quoque fruſtum perdidit, ſed eò mox aquis ſo luto, continuo apparuere, qui latebant Heroes, ijdemq; egregiè ſaliti, & per omnia maria natantes, quocũque appellebant, ſalem ſapientię circumtulerunt. Ita paulatim in generationes, & vſque ad hęc tempora propagati, Monarchiã, quã deſcribimus, fundauerunt. Ex hac traditione, ſuſceptum, vt Monarchiæ inſignia ſolis radij ſint, & arcus Iridis: gloriãtur quippe Solipſi, ſe mundũm inſtar ſolis illuminaſſe, mortalibus vniuerſis in ſignũ pacis, & fœderis ſempiterni cum cœleſtibus, inſplenduiſſe; denique humanum genus veræ ſapientiæ ſale condiuiſſe. Quare ſi præſentem Regni ſtatum, & aſsurgẽtis Monarchiæ magnitudinem conſideres, non admodum antiqua, ac ſaltem priſca regendi forma non eſt. Ex Annalibus deſcriptum habeo tertium ſeculum haud excedere, à quo exſplendere tanta granditate cœpit, latis à Brotacano legibus, quem, & legislatorem poſtremum, &

Re-

Regni ſic conſtituti primum Monarcham agnoſcũt, venerantúrque; rarò vt Brotacanũ, niſi cernui & reuerentes appellent. Barſabbantinous ſcriptor celebris, hunc ſuæ gentis Turbolanorum, ad Solipſos miſſum à Rege Chornaminorum tradit, quo ipſos legibus informatos titulo beneficii ſibi obnoxios reddere: contra Saltalcudius Pogonias nobilis hiſtoricus, Hyãtheſiorum nationi aſcribit, & à Principe ditionis eadem de cauſa emandatum. Pernegant vtrumque Solipſi, & tantam gloriam nolentes eſſe inſititiam, è ſuo ſinu prognatum, ac propemodum autogenithentam immenſæ generationis parentem affirmant. Ita ab ouo ad pomum cõtentio deducta adhuc pendet.

Nomen, Religio, & Sacra Solipſorum.

CAPVT V.

NOmen, antiqua Magogorum lingua, Deorum omnium prouidentiam ſonat: id ſibi ſummæ gloriæ vertunt Solipſi, non vt cæteris gẽ-

tibus virum, verum omnes vniuerſim Deos ſibi adeſſe, & Monarcham reuereri. Nonnulli ex Europæis adulati, ita reddiderunt, quaſi ſoli ipſi, tanto Monarchæ ſubditi, etiam apud Europæos, mortalium haberentur beatiſſimi. Id ita Monarchæ arriſit, vt ſingulos ſingulis Satrapijs donaret, excelſæ gloriæ ducens, eo loco apud eos eſſe, quos præ cæteris ſibi ſubdi in votis haberet. Horum exemplo officij monitus, addidi, Solipſos Europæis ſingulos ſoles eſſe, tot mundis illuminandis idoneos: Monarcham tamen ſuper omnes, mille mundis regendis, illuſtrandis parem eſſe, idque totum vnius vocabuli Solipſorum myſterio contineri. Nimium dixi, nunquam aliàs magis mentitus, quia captare nunquam doctus. Et placuiſſem præ omnibus, niſi propter veriora Monarchæ fauor abdixiſſet. Ne tamen fruſtra titillaſſem, torquem aureum medij pretij tuli. Hæc de nomine. Religio à pagana diſtat non ſuperſtitione, ſed varietate. Omnium gentium mores, & ritus complexa, omnes nihilominus auerſata; ſingularis quædam

dam nulliq́; communis mortalium generi ſecta eſt. Quæ credit, non quia à Numine quopiam, verùm quia à Monarcha iubetur, mordicus tenet: Monarchæ dictum illis ratio credendi. Hic ſummus ſacrorum Antiſtes, à quo prouocare, vel ad Numina, nefas. Nulla gens nouitatum auidior, vnde & opinioſiſſima, & ſemel auditi tenax nec paucæ apud Romanos damnatæ ſententiæ, illis primæ veritates ſunt. Reſurrectionem cum Phariſæis admittunt, ſed eorum, qui Monarchæ aut ſubditi ſunt, aut amici, aut demum priuilegio muniti migrant, quibus ſolis aditum ad beatorum uitam affirmant, excluſis qui vel re, uel uoto Monarchæ fauorem non implorant. In quo cum Herodianis ex parte conueniũt: & quatenus arbitrio Monarchę omnia ſubijciunt, cum Sadducæis. Quod ad ſacra attinet, Egiaſas habent (ſic uocant fana, templa, baſilicas) & ſtructura magnificas, & cultu pro more ſplendidas, araſq́; in ijs auro, gemmis, & lapidibus pretioſis luxuriãtes, nullo argenti pretio. Exiſtimant in his ſuorum eſſe Deorum delitias, allu-

ciei-

ciendis etiam aliarum gentium Dijs factas, quos contempta apud ſuos paupertate huc migrare credũt. Quot diebus victimas cędunt, in ſolemnitatibus adhibito vocum, & inſtrumẽtorum concentu, ſua ſacra peragunt. In ijs tibiæ vtriculares, & cruſmata Bethica primas ferunt, mirumq́; in modum Solipſos delectant. Ter fere in anno Tutelarium memoriæ Monarcha ipſe (alioqui opertaneus) publicè litat ad aram magnifico apparatu, tiara quadrifida, ad ſignificãdos quatuor Orbis cardines inſignis: latera vtrinq; ſtipãt lecti ad id munus Satrapæ, ſtolis amicti dibaphis: reliqui miniſtri magno numero linteati, laici omnes ſuo quiſq; munere funguntur, hoc ipſo ad horam ſacri, quod à Monarcha ad præſentem vſum deſtinantur, cætero quin nullo ceremoniarum muneriſq́; habitu, vt apud Europæos Diaconi, & Subdiaconi diſtincti, ſed perinde omnes è populo, & plebe Monarchæ nutu cenſentur idonei, dum togati, & ſyndone ſemitecti, interdum, & ſyntheſiati. Eſt tamen qui Exorciſtam referat lacertoſus canum

verbe-

verbero, hic, torto in flagellum cannabo, vbi beſtiam conſpicatur, nunquam fallente dextera, ſic totis viribus atrocem vibrat ictum, vt inter eiulatus, ad retrimenta cogat, idque illi præmium redit. Veſpertina ſacrificia autothyta ſunt, procul ſacerdote, & Leuita; Laicus duntaxat ſyntheſiatus, vbi cereos ad aram nullo ordine accendit; continuò latet, ac interim ex editiore pegmate, tibialibus, calamis, moduliſque vocum aſſarum, organicarumque concinitur, auditoribus deorſum in coronas diſtributis, & murmure rauco plaudentibus: Ita ſacrificium abſque ſacrorum miniſtro, virtute arcana conſūmatur.

Gymnaſia, & ſtudia Solipſorum.

CAPVT VI.

HAbent Gymnaſia pro ratione Vrbium ſplendidi operis. In ijs magno diſcipulorum concurſu docēt artes, & ſcientias ex inſtituto gentis. Principijs tradendis plures annos terunt, tracta in diſpendium iuuentute.

Quę tum maximè cenſetur profeciſſe, cùm theatricis exercita ludis, ſpectatorum oculos nouit mancipare, ſpecie,& ingenio iuxta certantibus. Huic faſcino, cæteris neglectis, omne ſtudium impenditur: Leguntur idcirco adoleſcentes comptuli, venuſta corporis agilitate quaqua versũ facti, ſiuè ad modoſchoreis plaudendum ſit, ſiue graphicè ad pyrrichen ſaltãdum; quorum vel ſi lingua taceat, forma perquam eleganter in vtroq; foro peroret. Ita capiunt pleroſque,capiunturque viciſſim,à vulturijs altius erudiendi. Et licet cati euadant plagas, ingenijs ad theatra aſſuetis, doctrina, eſt geſticulatio, cum pronitate, an procacitate fandi agendi, coniuncta: Vt nobiliſſimorum liberi, qui nuper vocabulo Gymnaſij (Principelli) audiebant, gladiatores, aut circumforanei apud ſuos appareant. Eâ interim vtilitate relicta ijs, quorum nec vultibus Venus, nec cenſibus Plutus ineſt,ut nec Ludis perſonatis, nec litterarijs adhibiti,in triuio penſum eruditionis accurent, & Reipublicæ proficiant. Pergunt deinde ad Philoſophica,

phica, demum ad ſua Theologica pari euentu. Nihil memoriter, omnia ex cera enuntiant, extra ſcamnum pauci admodum ſapiunt. Iuris ſtudium apud eos nullum, quando iudicia non legibus, & ratione, ſed ſolius Monarchę auctoritate conſtant. Agitant verò quæſtione de Regimine (*Monachales* vocant) ſeorſim, & coram delectis auditoribus. In his præcipua contentio, *de modo conquirendarum, ſeruandarumq; ditionum, de arte, vtilitate, & neceſſitate ſimulandi, de amphibologijs, æquiuocationibus, reſtrictione mentis omniq; ſpecie entymematũ ritè adſtruenda, pro loco, re, & tempore.* Quo in genere tam excellunt, nullis vt difficultatibus expediendis non occurrant, æquatis ad omnium palatum quibuſuis contrarijs ſententijs, ſupra omnes Iuris Europæorum apices. Medicinæ profeſſio illis publicè nulla, priuatim ſuperflua, multiſque vſus, & ſtudium præcipuum in ſecretis præſeruatiuis, quæ aut ipſi domi parant, aut peregrina arte facta ex vltimis terrarum Orbis finibus mira induſtria aduehunt. Hinc tot inter eos Macrobij,

quibus tamen ſemel decumbere plerumque fatale eſt, eoque cura quàm maxima, vt ſe ſeruent. Nec mirum ſi qua ætate nos Europæi deficimus, ipſi emergant ad tractanda Reip. munera per multos annos velut prætextati, & ſine togis. In philoſophicis, & Theologicis ampla ſentiendi libertas eſt, & inſignis habetur, qui in docendo opinioſus, inueniendoque excellens, nullo reſpectu veri, dum noui aliquid aut nõdum vulgatum afferat. Hinc quotannis receptæ ſentẽtię proſcribuntur, nouique termini, nouas pariunt artis, & ſcientiarum præceptiones, nec à nuperis Magiſtris, recentiſſimi intelliguntur. Iam inter publica doctrinæ ſpecimina, non tam methodicæ diſputationes, quàm iurgia audiuntur citra formam, iſq. vincit, qui vocalior eſt; & totius corporis iactatione turgidior effertur, circũductis per coronas oculis ad plauſum captandũ, ſibila plerumque & riſus referens, idq. ab Europæis in ignorantia faſtum nauſeantibus. Ariſtotelis apud eos nõ alia notitia, niſi quam Europæi intulerunt, nulla tamen au-

ctoritas, vt neque Scholaſticorum in Theologicis. Habent quoſdam ſuos ſcribas, magni vt aiunt nominis, ij tamen cum ijs non omnibus horis ſapiunt. In his Phancurſius, Agazulius, Hellinaſius, Homatazius, Dicoſenius, Banirconicus, Pentaſiphorus, & alij quàm plures, quorum catalogũ Annales Regni recenſent. Philoſophica apud eos fere huiuſmodi ſunt. *An Scarabæus paradigmaticè ſtercora voluat in orbem, An ſi Mus in mare mingat timendum naufragium. An puncta matematica ſint receptacula ſpirituũ. An hiatus ventris, ſit ſpiraculum animæ. An canum latratus lunã repdat maculoſam*: & plura id genus, quę pari contẽtione dictãtur, & excipiũtur. Theologica ſunt. *Vtrum in ſpacijs imaginarijs poſſit inſtitui nauigatio. Vtrum intelligentia Burach dicta habeat virtutem digerendi ferrum. Vtrum animæ Deorum ſint coloratæ. An Dæmonum excrementa ſint alexiteria hominibus in octauo gradu. An tympana corio aſini intecta delectent intelligentias.* Sexcenta huiuſmodi, quæ adeo mordicus, & tumidè iſti profitentur, vt negligen-

tes, nedum contemptores, Religioni ferant obnoxios. Quæ nos Europæi interdum de Noſtratum Theologia referebamus, illis inter phreneticorum deliria erant, à Monarchis toto Regno præſcripta. Et tenebant memoria ſuorum annalium, veniſſe huc quoſdam aliquando Profeſſores Europæos, qui ſe Theologiam nouam docturos recepiſſent; His, cùm permiſſu Monarchæ in Regio Gymnaſio ingenium periclitarentur, & de libertate humani arbitrij, cuiuſuis Monarchæ poteſtati exempta liberiùs dixiſſent, iuſſu magiſtratus eiectos eſſe in Inſulam Imaginariorum, ne populos ea doctrina, ad libertatem, ſeruitute excuſſa, prouocarent. Quæ nota, omnes, qui tunc aderant, Europæos, in magnam gentis inuidiam adduxit quoad alij recens appulſi, palam perhibuerunt, Doctores illos, nulla inter Gymnaſticos auctoritate palabundos vagari, ſolitoſque per Europam qualicumque docendi talento ſtipem adhamare, nuſquam conſtanti diſciplina; nec ſemel vilibus exactos, quod Academijs occupatis, ſtatuta, for-

mam-

mamque docendi maiorum minime ſeruaſſent, exotica omnia conſectati, eoque maximè exoſi, quòd in legum fraudem precarijs quibuſdam priuilegijs Doctores inſigniuiſſent, ipſi nec lauro, nec cornu baccati; verbo, Doctores imaginarij. Hæc ab aduenis Europęis palam narrata, exiſtimationi reliquorum conſuluerunt. Porro Scribarum ſuorum Aphoriſmis adeo tenaciter inhærent, vt Numina potiùs deſciuiſſe: quàm ſuos erraſſe affirmare malint. Ex ſuis pura puta omnia, ex alijs ſecutina hauriri paſſim iactant, nec quicquam penſiùs eſt, quàm deſpretis exterorum omnium oraculis, Delphica ſua, præ omni Lyceo laudare: vt iam Sceptici iſti Pyrrhones & Herilli, adeoque Speutici, & heſterni dictatores, de omnibus audeant palam ſtrepere, & ſcribillare: quin etiam medicamentaria omnia tam pancraſticè tractant, quàm nec circulator ille Apuleij, qui ſpatham præacutam mucrone infeſto viſus eſt deuoraſſe; aut quem Paulus Iuriſconſultus ſerpentes circumferentem iuſſit excedere. Adeſte Vulnerarij, Vn-

guentarij, Mangones, Ceruſſarij: hic neque Rhodios cōfectores deſideretis, nec qui Cypriæ tabi obnoxij eſtis Clinicos, & Seplaſarios: ſed neque aliorſum vos ablegauerim, qui ad rubricam, aut album aſpiratis: accedite & formularij, Solipſorum Pandectas ſcrutamini. Quid ſi & Plautinus Chorus attrahatur? Omnia certè hic (iuxta prouerbium gręcum) de omnibus: nec mica Aeſopo reſidua. Quod vlterius pertinet ad Scribas Solipſorum, in eo ſuperant Hieroſolymitanos, quòd non ſuas, quæ confuſæ ſunt, & inexplicabiles, ſed aliarum gētium leges præſumunt interpretari, inducere, pro arbitratu corrigere, tametſi nec conſtituti nec rogati, imò magis ſuſpecti, quàm vt ad hanc rem idonei; Exemplum inter alios offertur. Reſultantij, vbique originarij, qui leges Maralganorum, quaſi non ſuo iure, ſed alieno beneficio viuentium notans, ita Principem ferocis populi irritauit, vt Monarchæ Viboſnato, niſi hominem aut dedidiſſet, aut ipſe è medio tuliſſet, bellum indixerit, & Solipſos vbiq. funeſtare decreuerit. Ex-

timuit

timuit illico Viboſnatus, & quæſitum Reſultantium, cùm ad nutum Principis ſtetiſſet, is hominis aſpectu miſerando mitigatus, cum ſomniaſſe illum potiùs, quàm vigilaſſe dicendo conieciſſet, vt quem dictorum immemorem timor an feciſſet infelicitas, alio pacto tranſegit; iurato nimirum Viboſnato, ſe ſuoſque Solipſos in poſterum legibus latis, ferendiſque Muralganorum, nullo religionis diſcrimine ſubſcripturos: Reſultantij autem dicta, & ſi quæ aliorum ſui generis eſſent, carbone ſignaturos. Ita placatus Muralganorum Princeps, bello quidem abſtinuit, ſed ſonticum Reſultantij argumentum in medio foro flammari iuſſit; ridentibus interim Muralganis, tam facilem ſe habuiſſe Viboſnatum, qui tali fide bellum redemiſſet; alijs verò laudantibus prudentiam viri pro omni foro, ſuam, ſuorumque conſcientiam verſare gnari. Quo exemplo adducti reliqui Principes finitimi, Solipſorum apophtegmata ſæpius deinceps proſtare voluerunt.

Varij Solipſorum mores.

CAPVT VII.

NIhil hac gente curioſius aut natura, aut aſſetudine. Student ſinguli nouis, pluſquàm olim Athenienſes, quæ deinde in ſympolum collata ad Monarcham referunt, præſcribuntue ſuis conſequijs, & conie-cturis inſpergentes; idcirco perſæpe, & perfœdè aberrantes, vt nec ſomniare fractius, nec fingere magis abſonè queant. Hoc certum nihil ab illis viſum, auditumue, ſine addito renarrari, quidquid inde præiudicij oboriatur. Periti rumorum collectores, omne forum ſuum faciunt. Progrediuntur ex aula; non niſi pluribus comitati. Ex his vnus ſemper latero, non Achates potiùs, quàm obſeruator; hoc ſibi offici mutuò præſtant, raró fida ſocietate, niſi conſpirent. In inceſſu minimus decor, concitatio immoderata, ferocula circumſpectio, iactata brachia, ſubducta humeris pendens toga, interdum tota ad tergum manibus ceu reuinctis aſtricta;

non

non ſemel ſi æſtus vrgeat detecto capiti, aut galerus agitatus auram miniſtrat, aut ſtrophium manu ventilatum, nunquam interea per omnem circuitionem feriante vocaliori lingua. Salutationes raræ, niſi quos ſibi vtiles norunt, his profunda inclinatione arrident, cæteris (etſi dignis) neglectis, grauitatis, vt aiunt, cauſa. Hæc ſi in Regia, nihil minus per vniuerſam Monarchiam, lege conſtituta, vt ſaltem ſemel in anno viſa, audita coniecta perſcribant, vnde Monarcha futura deſignare queat certiùs, quam ex aſtrorum poſitu, Cœlique directione. In his perſcribendis nunquam ſe ſua laude fraudant Satrapæ, Rectores Prouinciarum, vt in Annalibus gentis vulgentur nomina, ſub quibus ea geſta ferunt. Illud admirandum, neminem prorſus Solipſorum leges Monarchiæ vniuerſim callere, ſed confusè de ijs loqui, & ſentire. Cauſa potiſſima, præceptionum multitudo, inconſtantia, & ſtudij abſtinentia. Iuuenibus quippe legendæ non traduntur; ſeniores verò iam oculis, & animo lippientes, vt

inde ſibi, alijſque proficiant, idonei ampliùs haud cenſentur: hinc confuſa omnia, capiendo iuxta, ac agendo. Sed nec iuuat legiſſe, aut ex ſenſu percepiſſe, quando in dies mutantur ad vnius nutum, nec vt ſonant ad litteram, ſed vt ſapiunt ad eiuſdem palatum explicantur. Schediaſmata, quædam, ſummam legum complexa initiandis proponuntur, & deinceps per menſes, hebdomadaſque recoluntur; verùm hæc ipſa anima ſua carent, & ſolo ſpiritu Regentis viuunt, ex cuius ſenſu, quod hodie patina, cras cacabus; quod fritilla, fluta audit; ſi improbes, exilium inſtat, perpetua hac inclamatione, *aut pareto, aut exeſto*, & obediendum vſque ad beſtialem (vt vocant) virtutem, alioqui nec Solipſus, nec homo. Hac lege ſtetiſſe ab initio Monarchiam, ſed conciſa Monarcharum vita, ſtaturamq. in poſterùm ſapientiores putant, ſed conciſo munere, variaque ſucceſſione; quando vni perpetuò, pari tenore ſubeſſe vix humanum eſt, vt neque facilè, diuturnum Principem non inſoleſcere. Omnes iurant in præcepta, ſed ple-

rique

rique parent illibenter, neque tamen detrectare audent nec mature ſtatum, carentes calculo decretorio: ſcilicet Numen aliquod incognitum auent, quod res conuertat, & Sacramento pęnitendo exoluat, alias vel ſi Cęlum ruat, actum eſt. Monarcham ſuum tam verentur, quàm numquam Europęi Romanum Pontificem, pene ad aras & thura. Nomen ſi audiant, pedibus ſtrepunt, hæc illis prima reuerentia: ſi hominem videant, fronte humum feriunt: ſi iubente excipiant, pauidi currunt, mutuoque ſe proculcant, adeo tumultuarij in parendo, multaque manus citra bonum factum. Summa omnium cura, vt is, vel ſolus bene valeat, cæteris animam agere indultum. Edit inuiſus, ſecretis ſeruitijs; nonnunquam cum Satrapis, ſed hi extra conopæum, quod varijs coronamentis intextum luxuriat; nec pauimentum vacat in ſcriptis Numinis inſignibus, non extra calcantium metam. Singulis horis antelucanis potionem ſumit Numidicam impensè decoctam; capiunt & Satrapæ probi imitatores: ſed & plebei, quibus co-

pia eſt: ea his omnibus cautela, ne apepſia laborent. Quin in aula Regijs cibis veſcũtur, mille fere miniſtri, ſine ordine, plebei cum nobilibus mixti: in ſolemnibus conuiuijs Satrapæ priores habent. Inter epulum vniſono monochordio, voce aſſa audiuntur quædam ex vetuſtis annalibus ad plauſum ſorbentium. Acumbentium elegantiæ ſunt crus cruri ſuperponere, expanſis ſuper menſam cubitis metari, pleno cratere panem macerare, appoſitiſque ferculis altera manu in catino, altera in cratere natare, & hinc fruſtum panis, illinc bolum carnis extractum, vnà vtrique buccę tumenti ingerere: ac vt non præmanſa citiùs in ventrem deſcendant, poculum mero plenum, aut ſcutellam potagio redundantem confeſtim affundere, tam dextrè vt refluat per mentum, diluatque barbam. Iam edentibus velocitas compendium facit, vorare non manducare dixeris, ac ne præuertantur integros bolos deglutiunt, raro inſtrumentorum vſu ad diuidendum, ſed vtraque manu rapta ex paropſide portione, ſi præſertim oſſa adhæ-

reant,

reant, hianti ori admouent citiuſque dentibus depaſcuntur, quàm ſoliti ſint vel moloſſi, vel oribaſij. Væ tardè maſticantibus. Iam qui penſum citius abſoluunt, cæteris adhuc laborantibus, nè ferientur feſtucas promunt, vel ſi careant cultris dentes ſuffodiunt, micaſque ingeſto in os vino, cum ſaliua reſorbent præter nauſeam. A menſa cum ſurgitur, ſi quid boli in ore nondum confectum, medio in cœnaculo molitur, circumductis oculis in reliquos, ceu teſtes eximij facti. Nec omittendum, quoſdam poſt exhauſtum merum ſonantius reſpirare, vt ſapidè bibiſſe noſcātur, eoſdemque poculum vacuum reponendo fortiùs allidere: alios ſorbillando paulatim, alliſione gutturis ſtridorem edere reumaticum. Quoſdam iurulenta cochleari haurientes, vbi ad ima venerint, adeo ſonanter radere funum, & concaua ſcutellæ, vt ſocios ad claſſicum ciere putes: quamquam rarus cochlearis vſus vbi iura liquidiora, vt hauſtui paria ſint. Alios item amigdala, nuces, nucleum perſicum fracturos mappæ imponere, apta-

aptatumque cultrum ad findendum pugno impellere, tanto ſtrepitu, vt incudem verberari arbitreris. Plures huiuſmodi habent morum elegantias mira concinnitate exercitas: omnium elegantiſſima eſt, ſtrophiolis vt parcas, ora, mentùmque dum editur, mappa ruuidiore abſtergere, frontemq; perfricare: demum emunctam è naribus fœdam, mucoſamque pituitam repanſo linteolo intueri, in eaq; velut in ſpeculo ſe contemplari. Sed hæc ſatis de hoc genus ciuilitate. Quod reliquum eſt: nobiles ſibi obuij mutuò ſe vtrimq; ex lege adſalutant, plebei nequaquam ſed neque nobilibus, neque popularibus honorem habent tametſi præueniãtur. Id priuilegij Monarchæ neſcio cui referunt acceptum, ſicut etiam adeundo, deducendo, ſeſſione, & petaſis omnibus eſſe pares. Quin verò ligonibus natum hoc genus, cum doctiſſimis contendunt, ſæpiùſq. vincunt fauore, & clamore; addo etiam delatione, quando vt ſupra memini nobilibus laterones addũtur, & obſeruatores: hinc, mirum quantùm quotidiana acceſſione efferantur

rantur magnarum turbarum cauſæ. Et miſera ſanè cōditio, vnius bubulci atteſtatione de nobiliſſimorum fortunis agi, mendacos impunè agere, ne ſi coerceantur, defuturi ſint accuſatores, quorum officijs regitur Monarchia: hinc, bene, & ex virtute operantibus rara præmia, minimùm errantibus lauta ſupplicia, adulatoribus primæ modeſtis poſtremæ, vel nullę partes; vera loquentibus parata odia. Verùm hic finis eſto non materiæ, ſed ſcriptionis, nunquam alias de cacoethia Solipſorum ſatis. Reliqua pete ex noſtris Solipſorum Chronicis, vbi & præclara facinora per annos, menſes, dies digeſta, & mores ad rhombum examinati.

Magiſtratus & forma regendi Solipſorum.

CAPVT VIII.

ANtequam de legibus Comitijs, & Iudicijs Solipſor. agamus, formam Monarchię generatim adumbramus. Monarcha, ſupremus mortalium à ſuis creditur, nec niſi poteſtatem

quan-

quandam occultam,nunquam viſam, ſupra ſe agnoſcit, cui reuerentia quędam arbitraria reſpondet : cæterum lege omni etiam naturæ, ſi mortem, & infirmitates excipias, ſolutus. Idem perpetuus eſt, perinde optimus bonus an malus, quod capitale ſit vllum eius factum non laudare; nedum improbare. Durum id non paucis Satrapis, ſed inuiti tollerant, quod incauti, & ignorantes probant. Cur Monarchæ tempora non definiant, quatuor cauſæ à Scribis perhibentur. Prima, quòd difficile eſt ſemel dominio ineſcatum,rurſum in ordinem redigi. Secunda, ne cæteri, ſi ſors ferat eadem ſuauitate, breui tempore, & minùs iucundè perfruantur. Tertia, ne ſæpius mutata Curiæ facie Reſpublica perturbetur,nulliùſque Satraparum conſtans ſit principatus,ſi toties depoſitis, qui adulando meriti ſunt, noui ſufficiantur. Quarta, eſt Sacramentum occultæ poteſtati dictum,ſine cuius vehementiſſima in contrarium ſpiratione, nefas eſt de hac perpetuitate tollenda cogitare. Eſt ſanè occulta hæc poteſtas, quàm rarò pro

re ſua coacti appellant, in cæteris, auribus, & ſtomacho famulantes. Reliqui ſecundum Monarcham Magiſtratus, eiuſdem nutu, & arbitrio lecti, ita diſpertiuntur, vt duodeni aſſiſtant in curia, arduis quotidie conſilijs præſentes: centeni ad regendas totidem Prouincias emittuntur, ſed locales ſingularum Vrbium præſides, ſine numero conſtituuntur. Tam verò illi, quàm iſti ſuos habent Conſiliarios, Accenſos, Apparitores, & viliſſima quæque ſeruitia, quæ numerari vix poſſunt. Hoc conſtat, in ipſa Monarchæ aula, qui auctoritatem Potentum habent, centenisampliùs cenſeri, miſſis delatoribus, ne nullus eximatur, quomodo fere tot ſunt quot impune hac via graſſentur ad Dignitates. Hi porro magiſtratus ita ſibi reſpondent, nihil vt Superiores prætereat geſtorum ab inferioribus. Ad Monarcham autem ſtatutis temporibus perſcribuntur, quæ in tota Monarchia vniuerſim publicèq; ſpectãtur & quæ in ſingulis Prouincijs, vrbibus, domibus, atque etiam in angulis clam geruntur, nulla re quantumuis mini-

ma

ma præterita, quidquid referat, dum Monarcha reſciat. Cuius potentia maximè in duobus creditur vulgo eminere: de altero mox dicemus, alterum in re præſenti verſatur, quòd ſecretas etiam ſuorum cogitationes perhibetur compræhendere, & callere. Nam qui perſcribunt, non duntaxat rimantur facta, quæ viderint, ſed quæ facienda præimaginantur, ſola lege liberè cogitandi fingendi placendi. Seruantur verò Acta in Archiuio curię vaſtis inſecta Indicibus ampullarijs, ad memoriam ſupplicij, non præmij, hoc enim vel maxima de cauſa raro, illud ex leuiſſima ſæpius, certiùſq; decernitur, ne ſuo meritò quiſpiam, non arbitratu Monarchæ fiat gratioſus. Itaque nullus hic Aſſuerus, & ſi non pauci Mardochei, quamplurimi verò Aman digni patibulo. Iam regimen Satraparum qui Prouincijs, aut Vrbibus præſunt perpetuum non eſt; ſed ad nutum Monarchæ ſeriùs, aut citiùs expirat, quamquam fauorabiles perſæpe luſtrum explent; Sic ad paucos inopinos deerrant honores, melioribus præteritis, ne hi ſuo-

pte

pte Marte valeant. Nam cæteri animis, & ſenſu obærati Monarchæ ingenio viuunt. Et hoc alterum illud eſt quod Monarchæ potentiam exaggerat, duo nimirum inter ſe pugnantia, ſupra naturæ vires in vnum connectere; hoc eſt imprudentes, & iudicio caſſos populis præficere. Dudum in Europa apud Ieſuitas didiceram, Entia rationis, quæ ipſi vocabant fictitia, in vnam eſſentiam coaleſcere, nulla potentia ſaluis rebus poſſe; quę doctrina trimeſtri in Logicis ſcriptione, vociferantiſque toties vſque ad rauim miſeri magiſtri, fruſtra ſtetit. Qui niſi delira ſſet, præcepta, Solipſorum animo ſapientia, trimeſtri alio recantaſſet. Rideant porro Europæi, quantum velint Solipſorum inſtituta, dum agnoſcant hac arte, nec alio exemplo Monarchiam ſeruari, & æſtimari.

Status

Status Monarchiæ Solipſorum.

CAPVT IX.

QVinq;hominum genera hęc Monarchia continet. Nobilium, Populi, Artificum, Plebis, & Adiaphorum. Qui omnes vniuerſim ab ipſo Monarcha, præuia de vita & moribus informatione legũtur; Adiaphoris per Prouincias cooptandis, Præſidibus quoque fit poteſtas. Regno tamen & Ciuitate non donantur, antequam vt reliqui peculiaribus cuique generi Sacramẽtis in vnum dictorum ordinum ritè adſcribantur. Omnes ſine exceptione fidelitatem Monarchę iurant, Nobiles præterea militiam, vbicumq; & contra quaſcumque gentium, non petitis ſumptibus promittunt. Populi gubernandis tantùm Vrbibus, & quibuſcunq; muneribus domi obeundis fidem ſpondent: Artifices demum, & plebei ad præſtandam reliquis omnibus ſeruitutem, nullo aut loco, aut tempore, aut onere detrectato capita deuouent. Et hi quidẽ leuibus de cau-

ſis

ſis Sacramento ſoluti, tota Monarchia excedere coguntur. Reliqui nequaquam, ſed intra fines relegati, vel etiam deportati, arcta perpetuò cuſtodia habentur, præciſa omni ſpe dignitatum, & honorum, neque interim ſponſione liberi. Ex nobilibus tantùm creatur ipſe Monarcha, ritu in loco narrando. Præſides Prouinciarum nobiles item, non niſi ab ipſo Monarcha, ſicut & Rectores Vrbium, ſed hi etiam ex populo leguntur, quibus Vicarios, & Coadiutores ſinguli Prouinciarum Præſides deſignare poſſunt. Artifices, opificia, & mercaturam tractant, interdum Gymnaſiarchis quoque perinde ac nobiles, & populares accenſentur. Denique ex plebe, conſtant milites, mechanici, ſeruitia omnia, & reliquum Monarchiæ, cuſtodes nimirum corporis Monarchæ, cæterorumque Præſidum; foſſores etiam, callones, agricultores, prædiorum curatores, baiuli, veſpillones, carnifices, denique fæx omnis ſpeciei. Ex ſtatu in ſtatum non datur tranſitus, ſed ſinguli, quam iuramento Spartam ſuſceperunt, ad extre-

mum

mum vitæ coguntur ſeruare, irrita facti pœnitentia. Qua vel vna re Monarchiam ſtare arbitrantur, ſi minimè perturbatis ordinibus ſtudia partium, & ſeditioſæ factiones longè abſint. Memini tamen ex plebe quoſdam ſingularis facinoris merito inter nobiles ſemel, iterùmque ſumma poteſtate Monarchia fuiſſe aſcriptos. Decedentium ex ſingulis ſtatibus locum, Adiaphori, Monarchæ arbitratu implent. Nullum ſanè genus felicius plebeijs Solipſorum, quos maxime lateri Monarchæ, Præſidumue adhiberi ſors tulerit. Hi ſiquidem, non menſis tantùm, cubiculis, lectiſternijs, & retrimentis efferendis, purgandòque lotio prȩſunt, verùm etiam nobilibus admittendis, deducendis præeunt; Principum exterorum legatos excipiunt, audiunt, auditis reſpondent. Ne dixeris id fieri præpoſtere, his enim fulcris Monarchiam ſuſtineri aiunt, ſi æquatis ordinibus argumenta inuidiæ, & factionum faceſſant. Si Monarcha in publicum prodeat iiſdem plebei pari greſſu ad latus incedunt, quibus maximè cura cor-

poris

poris incumbit,nam & domeſtici medici ex horum tribu leguntur, reliqui cuiuſcunq; ſtatus præ, & pone eunt. Vix inuenias, qui horum amicitiam non ambiat, varijſq; donarijs non procuret, vt fauorabilem Principem habeat, ſiue gradu ad dignitates faciendo, ſiue noxam calumniamue purgando. Nec quidpiam tanti eſt momenti, quod horum commendatione non obtineas. Dolet id non minimum nobilibus, feruntq; impatienter ominoſam ſeruitutem. Et deliberatum aliquando in Interregno, de ijs ad conditionem reuocandis, iurato in rem Monarcha futuro. Sed fruſtra; nam ſubodorati conſilium, capita vernilia continuò defectione clam agitata Principum exterorum auxilia ſollicitare, præmio tradendæ Monarchiæ, propoſito ſi præſto eſſent, & priuilegia plebis ſeruaſſent. Ita factum, vt Viboſnatus qui ſucceſſit, ſeditionis metu, non ſolùm Interregni decreta præteriret; ſed neglecto etiam iuramento, integra illis omnia ſeruaret atque etiam vltro prærogatiuum Mithræ, Nobilium, & Maioris Magi-

ſtratus inſigne adderet, multis ex nobilitate proſcriptis, qui nedum arma capere, ſed contra mutire auſi fuiſſent. Qua victoria illi elati, mirum qua deinde ſemper inſolentia reliquos erga ordines ſe ſe habuerint, Viboſnatum vbique ſub manu ferentes, vt quos vellent gradu mouerent, alioſque ſufficerent. Vidi non ſemel digniſſimos honoribus priuatos; ac contra nocentiſſima capita, ſæpiuſque legibus ſacra factione dictorum plebeiorum, ad gubernacula Prouinciarum accitos non alio, quàm turbandarum rerum talento; ringentibus interim clariſſimis, & præ mœrore animi tabeſcentibus, etſi nonnulli ſpecimine cuiuſdam fortitudinis, præpoſterum Monarchæ exemplum ſimulatè probarent, ne legi obnoxij forent. Fuit ex illis mortalium vnus, quem nouerim omnium ad regendos populos ineptiſſimus, cui nec haram tuto commiſiſſes, is non pridem ante plurimorum criminum poſtulatus, & me Iudice capitis damnatus, iamque nouiſſimo exemplo notandus, plebeiorum tamen illorum apud Viboſnatum au-

ctorita-

ctoritate patibulo ereptus eſt: parum erat, niſi paulò poſt, nondum inductis criminibus, ijſdem fautoribus Prætorio quoque Præfectus fuiſſet, frementibus iuſtiſſima indignatione cũctis tantam dignitatem maculari, & fæcem hominum, Monarchæ noxa, Nobilium capitibus turpiter dominari. Reſtiti pro munere quantùm potui; leges, ſalutemque Reip. conuelli multis argumentis aſſerens; ſed irrito conatu, quòd inſulſum factum, vt Verniliti obijciebant, Monarchæ dicto ſupra leges ſtabilitum oportuit. Vulgatam porrò ſonticam famam, edictum Monarchæ correxit, quo per omnia Prouinciæ Liaderſiæ fora, & compita Siuarlicæſus Colosbidozarus, (ita appellabatur) omni ignominia liber eſſe iubebatur, & omnium opinione bonus haberi. Quod licet ritè damnatus fuiſſet, multis tamen inhoneſtis nominibus, quorum vnum ad ſcopum cauſæ ſatis erat, accuſatus; nempe Maieſtatis, depeculationis, occultæ conſpirationis, concitatę ad defectionem Prouinciæ, peruerſæ ex inſcitia adminiſtrationis, denique

repetundarum, quas perpetuo ſtellionatu interuerterat: Horum tamen omnium probatio, quia factis pro ſe loquentibus nimia erat, abſoluendus reatu fuit, cui alioquin ſupplicium dignum inueniri non potuiſſet, abigendo omni magiſtratu remotarum regionum; atque ideo adhibere eum ſatius viſum eſt ad cuſtodiam, & directionem Curiæ Monarchalis, quàm perpetuò infamem viuere. Hæc forma edicti; quod cùm attonitis auribus plerique accepiſſent, dubitare cæperunt an eo tenerentur, Monarcham à ſeipſo diſceſſiſſe arbitrati. In Regia omnium oculis in me conuerſis, quid facturus eſſem, officium, & inſignia Iudicis abieci, cauſatus, ne aut nouis Colosbidocari criminibus, aut vetuſtis nondum deductis fatigatus, obiectum furori populi caput, in Monarchæ iniuria, cõtumeliaq. foret. Ita meo deinceps ſucco viuens, per aliquot annos tuli hoſtem nunquam feriatum, quò nocentiſſimus eſſet: neque tamen is ſine pallore vixit, & ſine metu noui iudicij, toties vultu, animo, oculis, voce cadens, quoties

obuium

obuium in Curia declinare non potuit. Quæ de ſtipatoribus Monarchicis dicimus, proportione quadam accipienda ſunt de ijs, qui Præſidibus Prouinciarum, & Vrbium frequentes adſunt; cum quibus niſi more, & Iure priſco agatur, de reliquis ſtatibus breui actum puta, formidine plebeiorum, conditione omnium æquata.

Leges Solipſorum.

CAPVT X.

Leges, & ſtatuta Solipſorum, à quo Monarchiæ forma cœpit, in quinquagena volumina ingentia excreuere, abitura in infinita, niſi moderatio interſit. Continent autem varia decreta, tum ad vniuerſam Monarchiam, ſpectantia, tum Monarcharum ſingularia reſcripta, admirandarum plena induſtriarum, & præceptionum circa ſingula genera rerum, munerum, perſonarum, & quæ ſub generibus ſunt ſingulorum. Præterea, quæ ſingula itē Regna, & Prouinciæ, velut Acta quædam Cōſularia, à Monarcha approbata ſeruant: ſingulæ itē

Vrbes inſtar legũ municipaliũ eadem auctoritate firmata,cuſtodiũt.In quibus omnibus duo potiſſimũ libet obſeruare;alterum quanta religione Solipſi Monarcham ſuum colant, ſupraque omnes mortales efferant ; alterum quàm acri, & indefeſſa contentione terrarum orbem eidem ſubijcere per fas: & nefas laborent; quod Euangelica luce deſtituti, barbara affectatione res caducas metiantur. Vt hinc diſcãt politici quidam Europæi, longè ſe barbaris eſſe deteriores quoties dominandi cauſæ,iuris omnis humani diuiniq.contemptu patrocinãtur. Sed iam præcipuas Solipſorum leges, in quædam capita paucis redigamus. In primis & ante omnia quiuis Monarchæ Solipſorum ſubditus, quocũque modo ſub poteſtatem venerit, caſu an electione; ſpontè, an coactus: nouerit omni ſibi domino alieno,iuri cuicumque etiam naturæ, ſacramento renuntiandum. Secundò. Nullum Numen niſi ex præſcripto Monarchæ colet, ipſum verò Monarcham inſtar omnium Numinum Cœli, terræ, maris, orci habebit. Tertiò.

tiò. Quoduis eius dictum factum, etſi nulla ratione boni apparentis, imò naturæ pugnans, vt ſacroſanctum laudabit, exquiſitiſque argumentis confirmabit. Quartò. Quoſcunque Monarcha perſequitur, eoſdem ipſe omni conatu perdere, vel ſaltem deprimere ſtudebit; vt contra, quibus is fauet, omni honore, & amore proſequetur; nullius præterea inuiſi Monarchæ patrocinium ſuſcipiet, imò ne mentionem quidem niſi ad odium inducet, ne laus eiuſmodi Monarcham vituperet. Quintò. Cum nulllo exterorum, finitimorumq; cuiuſuis neceſſitudinis, aut officij cōmercium habebit, neq; vllas tabellas dabit, ſignabitq; niſi priùs à tribunali conſtituto viſas, probataſque. Sed neq; vllius cōſilium, auxiliumue neceſſitate quauis vrgente implorabit. Sextò. Dicta, factaque vlla Regni, vel Curiæ non efferet, nec quicquam vlli mortalium ſcripto, verboue communicabit, quod ad mores, & ſtatuta Monarchiæ quouis modo ſpectare cognoſcitur. Contra quidquid vbique gentium, agi, dici perceperit, illico Monarcham certio-

rem faciet, nullis parcendo ſumptibus, minutiſſima quæq; conſectando, & quæ arcana aliorum concernunt rite excipiendo. Septimo. Nullius gentis nationem, mores, aut leges, Solipſorum nationi, moribus, & legibus anteferat; ſed neque laudet vllo modo, niſi cum prærogatiua inſtituti Solipſorum, procul minimo præiudicio. Octauo. Si quem Solipſorum externa quæuis Reſpublica, aut Regnum, finitimiué Principatus, Conſiliarium, Ducem, Regem, aut Principem optent; is niſi conſulto, & indulgente Monarcha non conſentiat; & nihilominus meminerit ſe obnoxium antiquæ ſeruituti, tenerique de omnibus, quæ iſtic geruntur manifeſtis iuxta, & occultis eumdem monere; nec quippiam ſeu conſulere, ſeu decernere, niſi monito priùs & probante ſuffragium Monarcha Solipſorum. Nono. Cuiuſcumq; ſubditorum occultum quoduis crimen, quam primum & nulla admonitione præmiſſa Monarchæ, aut captandarum accuſationum Vicario denuntiabit, nulla ſeruata iuris cuiuſquam forma, quid-

quid

quid tandem inde ſequatur accuſato: irrito præterea quouis voto, & iuramento præſtito de non denunciando: idque etiam de manifeſtis criminibus intelligendum, etſi conſtet aliunde iam innotuiſſe Monarchę: Neque curandum quæ moueat ſuſpicio, vera an falſa ſint referenda, præſtabit verò officium omni poſtpoſita mora, ni periculo ſuo eam eſſe velit. Decimo. Sicut curare non debet de fama alterius, iuſtè an iniuſtè delati, ita negligere debet ſuam, ſi fors deferatur legitimè an contra, veri an falſi poſtuletur, nec vllo iure vindicias petat; certùs ſe nullum habere famæ ſuę dominium, quod ſemel in Monarchæ poteſtate depoſuit. Vndecimo. Omnium ſiue apertè, ſiue clanculum geſtarum à ſe rerum rationem Monarchæ, aut eius Vicario reddet, ſiue ſponte, ſiue toties quoties cum authoritate requiſitus, nulla celando quantumuis occultiſſimas, & ſolis Dijs receptis, vel ignoto alicui Numini notas cogitationes, tametſi contra ipſum Monarcham, & Monarchiam conceptas, nec curioſè inqui-

reno, quem in finem id exigatur. Duodecimo. Quidquid de ſe conſtituatur, è manu Monarchæ ſuſcipiat, non replicando, aut obmurmurando, vel ſi prælatis indignioribus ipſe negligatur, aut ſtudio deprimatur, talentorum omnium detrimento facto; hoc ſecum ſeriò, & ſedulo reputans, bene ſecum agi humi, ne, an ſublime putreſcat, cuius ſors in manu Monarchæ ſit, quem ſemel dominum errandi neſcium agnouerit, à quo iniuſta an iniuſtè faciente appellare nefas eſto: quippè Numinis inſtar omnipotentis, ſuperiorem ſe ignorans vult æſtimare. Tertiodecimo. Caueat ne curioſè myſteria gubernationis Monarchæ, & Vicariorum veſtiget, neque hos dementiæ inſimulet in agendo, quamuis omni diſcretione, prudentia, & iudicio caſſos: certus Monarchæ non expedire prudentiores ſe regimini præficere, quive non tam obſequi incunctanter ad litteram, quam conſulere, & præcipere ſecundum rationem norint. Quartodecimo. Denique certò ſibi perſuadeat, non ſolùm voluntatem omnem, & iudicium

ſuum

ſuum ſubdendum eſſe voluntati,& iudicio Monarchæ, ſed etiam intellectum,& rationem,non obſtante(quidquid dicant ſuperſtitioſi Europæi)legis, & luminis naturæ pugna mancipandam eſſe in obſequium dictorum decretorumque eiuſdem, eo duntaxat momento,*quia ipſe dixit,ipſe iuſſit.* Atque hæc fere eſt ſumma legum, quas Solipſi tot inſanis Pandectis cōplectuntur, & nullo propoſito præmio, ſed maximis intentatis pœnis diſtrictiſſimè ſeruandas præcipiunt, addita hac velut appendice, ad ſubditos animandos ſententia, ipſarumque legum anima, vt quiſque ad obedientiam, & obſequium Monarchæ ſe paraturus, cogitare acquieſcat, non ſe hominem, ſed cicuratam beſtiam eſſe.

Conſiderationes quædam circa leges Solipſorum.

CAPVT XI.

OMni etiam iuri naturæ renuntiare, quod primum caput exigit,

diræ cuiuſdam paucis cognitæ deuotionis ſapit authoramentum. De quo cùm altiora quędam ex Satrapis ſcrutaret, attoniti profitebantur ſe non ſciſſé, quid iuxta principia Europæorum lex naturæ præ ſe ferret: adoleſcenteſque admodum eiuraſſe, vt iam pænitentia duntaxat, facti retractandi nullus ſuperſit modus. Lex *ſecūda* aut ad ſtatuam auream campi Durę Prouinciæ Babilonis alludit, aut ad Darij Regis ex inſtituto Medorum, & Perſarum decretum refert: perſæpe ſubit, ſi contingeret Solipſos Euangelio nomen dare, ex Monarchæ placito Religionem ordinandam, & plus quam olim Tiberium, laboraturos Chriſtianos ad Chriſtum inter numina recenſendum. *Tertia*, habitum prauæ diſpoſitionis in intellectu ingeneret neceſſe eſt: quid enim ſi vnius horæ interuallo contraria cogantur affirmare, nec veritati conſtanter aſſuefacti conſuetudine quadam mentiantur? *Quarta* mihi ſemper inhumana, & infra Scyticam barbara viſa eſt, cum ferrem iniquiſſimè toties innocentes inauditos damnari, ſontes contra, & per-

perditiſſimorum mancipia morum, foro vti: Verum ipſi incolumitatē ſuæ Monarchiæ hinc potiſſimum ſolent æſtimare, ſi prudenti, imprudentique Monarchæ perinde aſſentiātur, nil ſua referre dictitantes, benè, an malè, dum iubeat; multoq; magis ſi exemplo prę-eat, atq; hanc ſummam membrorum, inter ſe, & cum capite concordiam, pluſquam exenthuſiaſmo profitētur: *Quinta lex*, multa ex prudentię norma commoda habet, ſi excipias malè cautum, nullius cōſilium impune implorare, ingenti forſitan argumento ſuperbiæ, periclitari Remp. malle, quàm ſapientioris conſilium, auxiliumue requirere, ne turpe (credas) videatur, in tanta Monarchia paucos ſapere, & tantùm opinione ſimplicium, & obnoxium, Sapientiæ nomen tueri: *Sexta* verſutiſſimam in gente barbara carnis prudentiam, prodit non infra Europæorum politicorum calliditatem, vt dubites, an hi, ab illis acceperint, an per abreptos traditam, poſtliminio reuocarint. Cæterum ſi quid aliquando cōtulit ad prouidum regimen Prouinciarum, quando ſim-

pli-

plicioribus expectoratis, omnium conſilia Monarchæ patebant: hodie plenum periculi negotium eſt, & quẽadmodum antea proni ad mendacia perſcribebant, quæ vulgo rumore iactabantur, multiſque ea in rem ſuam exaggerabant; ità modò à callentibus hominum mores, & contraria ſimulantibus, in errores mittuntur planè ridiculos, & deliberationes Monarchę ludos faciunt. *Septima*, cum vrbana humanitate pugnat, nec diuines quid ad politicum ſtatum cõferat, niſi certò exiſtiment, aliorum Regnorum, & legum laudem, transfugio ſuorum ex ſeruitute in libertatem, Monarchiæ tyrannidis eſſe deſtructionem. *Octaua* immanem dominandi libidinem maniſeſtè accuſat, ob quam non multis ab hinc annis, omnium finitimorum Principum odijs exerceri cœperunt, diſtrictè cauentium, ne quis vnquam Solipſorum in poſterùm, non modo in honoris, & Regni participationem euocaretur, verùm etiã, vt aditu omni arceretur, deprehenſus in forum mithellatus produceretur, & cum riſu plebis extra fines ageretur. Magnum alio-

alioqui in hac lege ſubigendi orbis totius compendium, præpoſtera cupiditas corrupit; quam vt aliquando ex parte ſanarem, quod ſub manu habui conſilium in medium attuli, cuius infra meminero. *Nona.* Vt capitaliſſima, ita olim magna religione ſeruata eſt, hodie à pleriſque (an ſuo periculo eruditis) præteritur, vt nihil ad naturam extirpandam violentius; nec pauci hoc propter eiurata Monarchæ fide, receptorum niſi authoritate Solipſos in odium gentium vocatos vexant. *Decima* ſimilem conſiderationem habet, nec minùs temerè prodigus eſt vitæ, qui crudelis eſt in famam, vt aliena poteſtate ſæuiat in naturam, nulla aliena vita æſtimandam. *Vndecima* cauſas habet odij plenas, nec tutum in humanis ſacramentū, pleriſq. doloſa hæc cōfidentia peperit, exitiū, quibus manifeſtata conſcientia dux fuit ad ſupplicium, & vindictam; quoties prætextu directionis irretiti ſunt minùs cauti laqueis ſyncerę cōfeſſionis: hodie pleriq. fallunt ſcrutatores doloſos, experientia docti eoſdē fuiſſe & delatores, ſi quid arcanæ cogita-

tio-

tionis vel aduerſum ſe, vel aduerſum Monarcham elicuerunt, vt quos fortaſſe tacitis cogitationibus offendiſſent, eoſdem perpetuos hoſtes ſentirent, turpiſſimi facinoris architectos: Quid enim inhumanius, quàm ſpecie religionis extortam arcanam fiduciã, in fidei, & omnis confidentiæ perniciẽ conuertere? Sed benè actum quod ſerius licet, paulatim inducendo, niſi apud rudiſſimos, obuiam itum, huic, vt quidam ex Aſianis aiebat animorum carnificinæ. Interrogatus haud ſemel, an quid ſimile mos Europæus ferret; reſpondi, Eſſe quoſdam Numini conſecratorum cœtus, qui tyronum ſuorum cogitatus religioſè expiſcantur: ad formandum in ijs legitimum cultum, ne in cærimonijs ſecretioribus errent: cautum tamen huiuſmodi quæſtionarijs, ne ſuſceptas aduerſum ſe tyronum cogitationes, aut veſtigent, aut cernant. Eſſe altius forum, quo ſecreta cordium, quæ expiatione egẽt, ſoli Numini Europæorum inuiſibili; & Sacerdoti locum eius tenenti, ſub ſigillo Sacramenti, oris confeſſione deteguntur, acceptaq. noxæ

ab-

abſolutione, fruitur cõfeſſus tuta cõſcientię libertate, nullo periculo, vt ex ea in iudicium hominum deducãtur; aut Sacerdos, qui excepit, eiuſmodi ſecreti cognitione in rẽ ſuam vtatur; millies moriturus antequam ſigillum violaturus. Hic, inquam, mos eſt Europæorum. At quidã Satraparum Rectè aiebant, ita fieri apud Europæos, quibus Deus aliquis Principibus maior imperat. Solipſorum Monarcham ſupra ſe nos neminem; quid mirum ſi in occultas quoq; mentis conceptiones iure ſibi vendicet dominatũ? *Duodecima*, niſi ex æternis quas vocant rationibus pendatur, quarũ tamen cura Solipſis minimè conſtat, mirę tyrannidis ſpeciem pręfert, impotenter in naturam vim exercentis, nihil vt triſtius accidere queat ijs, quos adulari minimè doctos fauor Monarchæ nõ attingit: Iacent ingenui, & ad ſumma omnia nati, quibus origine ſpectata Monarcha ne dignè quidem ſeruiat, ſine vlla rerum geſtarum laude, nedũ præmio; contra terræ filij, ac tantum ad genium Monarchæ facti aſſurgũt, ſeruiq; nominis depudito fauore imperant.

rant. Nempe hæc ſumma eſt gloria Monarchæ, viris præſtantiſſimis perinde vti ad Prouincias regendas, & cloachas hauriendas: mediaſtinos verò ad ſolium dirigere, o tempora, o mores! *Decimatertia* eò tendit, vt ſtulti ſapientibus moderentur, atque vtinam tacendo norint ſapientiam præferre, qui loquentia nimia, nunquam non melioribus officiunt. Sed hinc nimirum prudentia penditur Monarchæ, ne ſi ſapientes promoueat, ipſi cum ijſdem minime conſtet. Nam ſi difficile eſt parem ferre, moleſtius multò ſuperiorem talento, auctoritate licet inferiorem reuereri: Proinde ſatius eſt inter cæcos monoculum regnare, vt de coloribus tutè aſſerat, & perſuadeat. *Decimaquarta* denique omnium aliarum eſt ſumma, quæ vel ſola tota Monarchia conſiſtat perpetuò, ſi cætera ſemper futura ſint paria, ſed verendum, ne detracta aliquando larua, inter ſtultitiam, & ſimplicitatem diſcernatur, cumque lumine naturæ tranſfigat diſcretio.

Iu-

Iudicia Solipſorum.

CAPVT XII.

DE iudicijs ingentes habent Pandectas, ſed nullo ordine, nec arte, ob id ne à ſenioribus quidem intellectas, omnia moderante Monarchæ arbitrio, ad quem omniũ Regnorum maiores, minoreſque cauſæ deferuntur. Is porro nulla iuris forma ſeruata, nec tamen de plano, & vix etiam ſummaria cognitione, damnat abſoluit, vt lubet. Habent nihilominus ſinguli Monarchæ ſuos modos, non ex præſcripto legum, ſed ſuæ voluntatis. Hinc tot praxes, quot Monarchæ exempla duorum, qui meo tempore ſibi ſuccedentes imperarunt, paucis referam. Prior Auiſducluuius pacis poſt meum aduẽtum defunctus, Monarchiam florentem reliquit, magni vir animi, cuius nõ poſtrema laudum fuerit, multa licet è ſuo genio gerentem, Maiorum tamen veſtigia, ex ſapientum decretis ſanctiùs, & luculentiùs expreſſiſſe. Qui ſi diutiùs vixiſſet, ho-

hodie Solipſi magnam partem Chriſtiani eſſent. Succeſſit Vibofnatus forte errante, ſibi potiùs quàm Reip. factus, qui laxatis ignauiæ habenis, iuſtitia afflicta Monarchiam haud parum labefactauit: cuius porro imperio in iudicijs exercẽdis, hic fere mos tenuit. Reo per apparitores conſtituto, permittebatur defenſio, ad aquæ modum, nullo tamen patrono admiſſo, ſed quam ſuopte ingenio valebat adſtruere. Ea excepta Iudices dati, Satrapæ, Monarchæ, Aſſeſſores, adiunctis potẽtioribus, qui accuſaſſent, vel accuſati fuiſſent; ne fortè aut his conuictis, aut illis deficientibus, minus potentes, & deſerti inſoleſcerent. Ea propter conſtituta etiã pęna talionis, qua in miſeros acerbè ſæuiebatur, ſemper enim certi erant potentiores, ſe cauſa triumphaturos, cuius ipſi cognitores, & iudices eſſent. Quo fiebat vt ijdem quãtumuis criminoſiſſimi, rarò accuſarentur, accuſati damnarentur nunquã: qui iure ipſos accuſare fuiſſent auſi, etſi centum criminum capitaliſſimorum, totaque aliqua Vrbe, aut Prouincia manifeſtorum, argu-
mentis

mentis veniſsēt inſtructi: nihilominus dubij periclitarentur. Quare datis, quos dicebam iudicibus, conſequens erat reum minorum gentium cauſa cadere; vulgataque ſententia pęna illico ſequebatur nulla interceſſione redimibilis,& ne iniuſtitia appareret, prouocatione ſecluſa iura manu claudebantur: cōtra ſi meritò cauſæ fidētiùs rem geſſiſſet, fractaq; potentum tergiuerſatione victoriam prope manu teneret,tū iudices varioq; prętextu procraſtinare, adeoq; in diem lōgum ſpem irritam extendere, vt miſerum moleſtia diuturnæ expectationis emaciatum, vel cedere cogerent, vel ad ſpontaneam confeſſionem, ſi accuſatus fuiſſet,tametſi nullius criminis cōpertus. Quam ſi impetraſſet, monito Monarcha reus peragebatur, vix vnquā abſoluebatur, ne ſi impunè abijſſet, fruſtra à delatoribus, per fas, nefaſq; accuſari quempiam malo exemplo fuiſset.Si porro aduerſus iniquam moram duraſset, tum iudices, conſtātiam contumaciam interpretati, repetitis à prima ætate,vel minimis noxis, nec euacuata interim exceptione

præ-

præſentis iudicij, cauſam vulneratum aliorſum trahebant capita fere criminum erant ſternutando crepuiſſe, mãducando labra diduxiſſe, caſum aſini riſiſſe, clam in cubili contentius tuſſiuiſſe, & ſexcenta id genus. Quę ſi reus tanquã aliena deriſiſſet, tum demum ſentẽtia peremptoriè lata ſupplicium extremum miſero decernebatur. Hoc ordine meo tempore Afrorum quidã capitis dãnatus, inopinato finitimos Principes, qui tum forte Monarchæ ſociale bellum indixerant, appellauit ea cauſa conſternatus Monarcha, hactenus enim nemo à tanta poteſtate prouocaſſe auditus erat, rem ex compoſito geri ſuſpicatus, Surlolagerum (ita vocabatur) abſciſſa ſententia liberum pronuntiauit, proteſtatus nihil ſe de eius damnatione ſciſſe, culpamque in Satrapas effœminatè coniecit. Nos Europæi ſalutem Afro gratulati, quid facto in poſterum opus eſſet, notauimus. Pœnæ ſupplicijs debitæ apud Solipſos ſunt variæ, emaceratio, fuſtigatio, diuerſa verberatio, ſed vt quiſq. ſibi ſit virgator publicus, carceres, relegationes, proſcriptiones, maiores,
mino-

minorèſue capitis diminutiones, cuiuſmodi ſunt abſtentos eſſe gratia, & conſpectu Principis, impotem ſuffragiorum ad honeſtiora munera, denique exoſum, & peroſum, nullo vt merito fauor integrari queat. Quo vno maximè ſæuiebat Viboſnatus, nulli placabilis, quem ſemel etſi immerentem deſpexiſſet, vt contra nulli non fauorabilis, quem ſemel etſi nauci hominem, & inſigniter diſcholum adamaſſet. Ea res non paucos ad deſperationem, & ad acerba omnia adegit; quorum ego ſorte miſeratus, vt animos ſumerent admonui, nec tanti facerent muliebrem hominis lepore timidioris impotentiam, & qui modeſtos vexare tantùm noſſet, audaciores extimeſceret. Quamquam non pauci ingenium ad altiores cauſas adulando referebant, affirmantes Monarcham ex meritis cuiuſque præuiſis, & ſcientia quadam degrummata cognoſcere, quid quiſq; ſubditorum facturus foret praui ſi Principis gratia frueretur, aut odio non exerceretur; eoq; par eſſe huiuſmodi anticipato ſupplicio plecti, etſi in oculis mortaliū non-

dum

dum ſontem: vt contra inſolentes ad gratiam admitti, & reliquis efferri, quòd prænoſſet Monarcha, futuros aliquando modeſtiores, dignoſq; præmij antecaptis. Quo certè modo, nec Caiphas apud Hebræos prophetauit, nec turpius actum apud illos, qui reos ſuſpicione duntaxat criminis, nulla alia probatione peractos, patibulis ſuffigere ſoliti ſunt. Deinde verò cauſa cognita ſi ſontes deprehendiſſent, dio permittere, ſi ſecus, depoſitis honorificè iuſta perſoluere. Referam & aliud, ſed ludo, ne lectori bilem moueam; vt norit eſſe in Solipſis, qui Plauti comica exornet. Edicit Spiniomantæus Prætor Pharſacio aulico deportationem Monarchæ iuſſu, & ſcripto. Miratur is inſcius demeriti, Monarcham appellat, adit, prouolutus inquirit. Negat hic ſtupenti ſimilis quicquam ſe auctore factum, & bono eſſe animo Pharſacium iubet, qui totus ſibi redditus, ſua gaudia amicis narrat; Poſtridie à Spinomantæo monetur acrius, ad exiliū ſe quantocyus componat. Renuit ille, fidētius etiam, cùm Monarcha fictam iuſſionem impro-

probante, actum obtendit: Verum Spinomantæus: Nihil mihi inquit, cautam recens à Monarcha, inſiſto primis decretis, actutum faxis, vt pareas. Quid vltra? curritur ad Satrapas participantes, iterumque ad Monarcham, & accuſatur à Pharſacio Spinomantæus, ceu contemptor magni nominis. Iterum geſtu, vultuque ſimulat Monarcha ore per ambigua, ſed fauorabilia errante. Inſtat Pharſacius, vt ſiſtatur Spinomantæus, coramque munita capeſſat. Hærere Monarcha, ne filum ſuccidat: mox perge, inquit, ſecurus voti, curabo accerſirier, aduertendum ne te vexet. Abit Pharſacius, & tanquam omnes fluctus eluctatus, technæ imprudens iterum triumphat. Perendino vrgetur vehementius, vt ſarcinas componat, intra horam pedes elaturus, ſeuerè plectendus ni exſit. Tum Pharſacius iniqui impatiens, concita bile, ad Monarchæ fores aduolare. Sed negata admiſſio à docto cuſtode, nequieſcenti, vt aiebat, intercederet; monet, vt craſtina redeat: ſcilicet vt poſt ſeceſſum Monarchæ primo dilu-

culo ad ſuburbana, veniente̅ fruſtret, aut eijciendo ſpatium faciat, inſtante interim momento, quod Spinomantæus ſcorpij cauda deſignarat. Ita Pharſacius pene ob deceptionem ſui impos, extruſus eſt in exilium: Quotidiana exempla ſuo quoque periculo illuſtrans. Hoc nimirum admirandę regimen eſt ſapientiæ, colluſionibus, & ſtellionatu traducere miſeros, & datariæ ſalutis exortes, qui æqui cauſa ex lege recurrunt, in totius vitæ ærumnam mittere perplexiſſimos. Luditur vt pila, iuſtitia percuſſa, repercuſſa, eluditurq. afflictorum expectatio; quibus ſi dolor verbum eliciat impatientius, crimen Maieſtatis in foro eſt. Si Spinomantæus barbarus, Monarchæ ſe ſtitiſset compulſus, patuiſſet mutua ex vultibus colluſio, & technæ vafritiem, non conſtantia cum mente verba prodidiſſent. O verſutam, ſi Dijs placet, politicam agyrtis plauſibilem. Gemina fuit cauſa Recuſii, ſed doloſis adinuentionibus protractior. De ea conſultus ego reſpondi, artem arte eludendam. Deferret Spinomantæum apud Monarcham,

cham, quaſi de eiuſdem ignauia mutientem, vt cuius conſilijs nutaret potiùs, quam ſtaret Regnum: Viciſſim obſcurè aduerteret Spinomantæum, de inſidijs à Monarcha tentis, vt officio motum releget ad glaciales inſulas, odijs implicando imperioſam ſuperbiam. Ita futurum, vt, vel committantur infenſiſſimè, prouocatis etiam ad ſeditionum turbatorum animis: vel ſi dolus detegatur; hoc argumento doceantur ipſi, notas eſſe ſuas artes, quibus ſubditos ludificarent, nec ſtruendum alijs malum, quod ſibi nollent; nec aſtu, ſed prudentia, & ſcientia regendos populos, animo, quod Orator noſter notauit, non verſuto, obſcuro, fallaci, malitioſo, veterario, vafro; ſed qui decet, apertum, ſimplicem, ingenium, diſcretum, iſtum denique, & bonum virum.

Conſiderationes circa Iudicia Solipſorum.

CAPVT XIII.

QVę de Iudicijs, eadem de legibus hic quoq; non extra ſcamnum

dici poſſunt. Iudicia ſine iure tractari, prorſus ab humanitate alienum: ſed neque tolerabile ſubditis contra Magiſtratus meritò conquerentibus, qualecumq; ius, & æquitatem adimi: ne, quemadmodũ iniquè cauſſantur, contemnere dominos aſſueſcant, ac paulatim in Monarcham inſurgant; futurum alioquin, nemo vt Magiſtratum ineat, confuſaq; Monarchia aditus ad Anarchiam pateſcat. Dignus prætextus, quo & ſubditi opprimantur, & Magiſtratus citra reatum impunè quiduis admittat ex Monarchæ lubentia; quæ non ſemel pretium tulit, fertq; in dies ingenuis tantam iniquitatem non ferentibus, ſuaque manu vindictam ſumentibus, Vidi proinde ab his Magiſtratus non perfunctoriè vapulaſſe, qui cùm accuſarentur ad finitimos Principes ſeſe recipientes, cauſam liberè dixerunt: feciſſe ſe amore iuſti, quod Monarcha negligeret, eo ſolum culpandos, quod minùs lacertoſi, peiora meritis vitam reliquiſſent: hoc, modo in anteceſſum ſatis eſſe, facturos ſe in poſterum, vt Monarchæ officium facerent, aut

certè

certè ipſi quoque in ius ambularent. Turpe etiam ſeruos Monarchæ fauore, ingenuis dominari; adulatores, ac delatores, ſummo loco haberi, ſeria amantes, & modeſtos nullo gradu cenſeri. Qua religione ſtimulatus non nemo Aſianorum, aliquando ad libertatem conclamauit, ſed enim ex miſeris infra ſeruitia depreſſis, vix erat qui ad pileum reſpiceret, multò minùs, qui capita conferre auderent. quòd Sacramento Nonæ legis alter alteri non fideret. Quippe Solipſi nunquam tuta inter ſe ſocietate coaleſcunt, & contempta ſecreti ſanctitate, qui modò amiciſſimi, ijſdem paulò poſt inimiciſſimi, nullo vel ſanguinis reſpectu, modo gratiam Monarchæ, adulatione, & accuſatione ceu teſſera fidelitatis vnica, parare non ceſſent. Ea cauſa aliquando in diſcrimen vocatus, bono ſydere euaſi. Forte cuidam, vt ſimulabat, amico, oſtenderam thema cœleſte, quo ex ritu Europęorũ Principis finitimi caſum conieceram: probauit homo verſutus, ac vt de capite Monarchæ noſtri periclitarer callidè vrgebat, iurans

apud ſe clam futurum. Nec promiſi, nec abnui: is tamen velut ſponſione capta, recta ad Monarcham perrexit, & mentitus iniquiſſimè denuntiat, tanquam ſi Magicis Europæorum characteribus de capite Monarchæ cum diris peregiſſem. Nec mora, inter inopinas apparitorum manus Maieſtatis reus acclamor, & coram Monarcha excutior, profertur è femoralibus charta genethliaca, ſed lecto Principis Europæi vocabulo, mendax accuſator deferbuit non erubuit. Iuſſus euoluere prognoſim, & rei non fallentem in Europa euentum, peritiæ laudem tuli, tum vt Monarchiæ quoq; Solipſorum futuros ſucceſſus, in figuras referrem, ab ipſo Monarcha monitus; reſpondi, rem eſſe ſupra artis metas, quod Europæi virtuti ſyderum influentium ſubiecti eſſent, Solipſorum Monarcha ſuperior cœlo & aſtris, conſtellationes manu regeret, alioquin Euimæum antequam accuſaſſet inſtantiſſimè flagitaſſe, ſi quid poſſem, in Monarchæ caput procuderem. Ita ſaluti meæ conſului, ac vt Euimæus gradu deiectus luce careret

ex lege confectum eſt. Sed is neque tum adulando defecit, perhibens denunciaſſe me ab ſe nō vt plecterer, ſed vt de peritia commendarer. Dij maluerint meliora, atque talem commēdationem auerruncaſſint. Adhuc verò durius fortaſſe ſit prudenti imprudentiq; Principi perinde conſentire, mentem, aienti, neganti venalem accommodare, ſenſum animi ducem peruertere, quos denique ipſe perperam odit perditos velle. Quoties id coram Satrapis deteſtatus, natura ipſa reclamante execrabar? Sed fruſtra & ſurdis fabulam. Amici vt abſtinerem nutu aduertebant, in ſpeciem contradicebant, ne delatoribus obnoxij forent. Lepidum eſt quod narro. Delatus nonnemo, quòd Præſidem Regni Pactelisonaui toruiùs aſpexiſſet (luſcus erat) ſe curi adiudicatus eſt; abreptum ab aſpectu Principis, & iam ducendum ad ſupplicium, cuncti certatim verbis opprobrioſis, creperes ictus minati, impetere. Ego miſeratus hominis olim amici vices, forte interceſſi, ac vt iniquam fortunam patienter ferret hortari blandius cœpi.

Tum apparitorum Præfectus, ſemihomo, & qui nuper ex patibulo ſe in aulam iniecerat, adulando, mentiendoque, huc progreſſus; horrenda voce inclamare, truceſque oculos fœdè diſtorquere. Quid tu, inquit, mortalium audaciſſimè ſolaris, quem Monarcha perditum cupit? Iam iam ſocius criminis pœnam dabis. Dixit, & obtorto collo ad Monarcham raptari iubet. Momento plures centenis accuſatoribus adſunt, deponũt me nullo eorũ reſpectu, qui Monarchæ placituri, damnato ad ſupplicium inſultaſſent, inter manus penetraſſe, & morituro ad aures inſuſurraſse, quibus ipſe arriſiſset. Id quia in contemptum Principis redundaret, ridere ius, & poteſtatem iubentis, me reum eſſe mortis. Reſpondi, hortatum me, vt mortem miſer fortiter ferret; hoc ipſum, clamabant illi, eſse contra mentem Monarchæ, ſed tamen plura alia noxia dixiſse me iurabant. Inſtanti, vt quænam illa eſsent, in medium proferrent, aut neſcientes ad mortuum ſciſcitaturi pergerent; ludum improperant, & ridentem noua accuſatione

ne petunt. Cæterùm Monarcha nutu ſilentio imperato, vt ſi quid amplius morituro dixiſſem enunciarem, ſeriò mandauit. Reſpondi facturum me libenter, ſed remotis arbitris, me myſteria vulgarentur. Diſceſſere omnes, & ego ex gentis more, quoties iuberet mentiri doctus, retuli: Tria me commendaſſe morituro. Primùm vt quo loco apud Inferos eſſent Monarchæ, & Satrapæ noſtri, renunciaret. Alterum, vt ſi qui modus foret Monarchiæ etiam apud Inferos proferendæ, edoceret. Tertium, vt quidquid tandem iſtic noui accideret, certiorem faceret. Ita enim argumentabar; O Monarcha potentiſſime, magnam me apud te gratiam initurum, ſi quæ in cæcis illis Regnis agerentur, tibi indicarem; quando quæ in hoc mundo geruntur, quamplurimi ſunt, qui placendi ſtudio partes præoccupant, & mendacij exaggerata referunt, nunquam vt ego tempori adſim. Atque hæc ſumma ſermonis cum morituro fuit, nouo tibi placendi ſtudio, ſi verum amas. Probauit Monarcha ingenium, ac vt clam alijs,

quæ ex Inferis accepturus forem, ſedulo referrem rogauit, & mox patefacta porta, mirantibus, qui foris præſtolabantur Satrapis, me non ſolùm ſacris conſilijs, & ſcrinijs intereſſe iuſſit, verùm vt cauſas omnes cum abſoluta auctoritate cernerem, publicauit. Vidiſſes mutatos repentè plurimorum vultus, quibus mendacium, & adulatio cenſus erant; plauſiſſe alios, qui reſtrictam ad ſtabiles leges diſciplinam, amabant. Equidem foro vſus, indignos muneribus arcere, bene meritos fouere, ex Europęorum inſtituto æquitatem moderari, perſoſonas non acceptare: ita me Orcinis amici mortui oraculis moneri perhibebam. Quid plura? vt infanda delatorum capita deprimerem, ſexcentis vna nocte numellis medio foco locatis, interiectis inter ſingula centena, quinis crucibus, ſpectaculum Iuris edidi: totidem inſertis collis viſebātur adulatores, & ex crucibus ſinguli pendebant delatores, qui propoſita, & iurata pœna talionis, probando defecerant, mendacij, & calumniarum manifeſtò comperti. In his tres quo-

que Satrapæ, nuper Præſides Prouinciarum. Ita factum, vt deſerta pene aula Monarchę videretur, procul prehenſatoribus, & reliqua hominum fuco, paucis admodum bonis, qui in munere ſuo verſabantur, eiuſdem conſpectui ſeſe offerentibus, Cauſam rarioris officij, & ſeruitiorum ſciſcitatus ille: deductus eſt vnde ex patentiori loco in forum proſpiceret, attonitiſq. oculis hæſit in numellatis, ac patibulatis, quidve id rei eſſet tremebundo ore quærens, audijt ex Accenſo: hoc te ſpectaculo, ò Monarcha, recreat Cornelius, quem nuper extuliſti: Si pergit, de Monarchia breui actũ eſt: ſublatis enim adulatoribus, ac delatoribus, qui te variè erudiant, ignorantia, aut tædio tabeſcas neceſſe eſt. Motus ille ad hæc continuò acciri iubet, ac cur ita feciſſem, rogare. Reſpondi, ſic me iuſſum à mortuo, minis quoque tibi intentis ni citò paruiſſem; quòd præſtaret nebulonum genus è medio tollere, quàm horum facinoribus damnata Innocentia Monarchiam probrosè regi: Nec me inclementer regiſſe, vita relicta ijs, quo-

rum ceruices numellæ coercent, fame duntaxat emaciatis; & hi quidem sũt effrontes adulatores, qui victum, & honores meritis debitos manticulando adhamant. Cæteri qui ex furcis enecti pendent, gratiam tuam fictis innocentum accuſationibus nundinari ſoliti, quod pœnas talionis iuxta leges Monarchiæ conſtitutas non pendiſſent, hac vice luerunt: fortunati, quòd vno, nec productiori ſupplicio perierint, maioribus digni. Ex hoc genere ſeruantur adhuc in cuſtodijs, millenis ampliùs, quamprimùm directis addendi. Ita ſpero futurum, vt ſublata paulatim hac nefariorum colluuione, me conſule, & Iudice, Monarchiam ſtabilitum eas. Obſtupuit Monarcha, nec quid contra redderet occurrit; diriguere & ſtipatores, quos inter Colosberadorus, de quo aliàs dictum, animo defectus, lectica delatus eſt; Paulò poſt coacto abſq. me reſiduo Senatu, mutilo ſanè, & manco, vt Iudicis officio cederem, decretum eſt; mox etiam iuſſus porrigere nomina deſignatorum ad Crucem, cùm interea Colosberadorus quoque

hære-

hæreret, hic metu exanimatus, non ante fugientem ſpiritum reuocauit, quā audiſſet me ceſſiſſe. Et agebatur ſolertiſſimè de tollendo è viuis, niſi timuiſſent coalito cum mortuis fędere funeſtiorem, quàm à numellis, & crucibus me facturum Monarchiam. Cuius rei non multò poſt, neſcio quid, ludicri ſpectaculi ſpeciem adſtruxit. Forte Libanotius Ritanorum Principis Legatus; per confinia Solipſorum iter faciens, in morbum incidit, atque etiam intra paucos dies vita functus eſt: Muſarbanus Collegam ſepulturæ traditurus, proximæ Vrbis Solipſorum Arontiæ gubernatorem Tiraphernū adit, rogat liceat ſibi in communi ciuium fano cadauer ſepulturæ mandare, & iuſta tanto viro ex more perſoluere; facturum ſe vt Libanotius Princeps tanti memoriam beneficij, regio præſtaret officio. Negauit Tiraphernus, & nequicquam iura gentium cauſatum, inhumanè reiecit: quid enim impenderet mortuis, viuentibus odioſus? Excanduit Muſarbanus, & conuictio iacto indignās receſſit. Mox coacta ſuorum manu impoſi-

poſitum carro cadauer, iunctis ele-
phantis, pluribuſque circum tædis ac-
cenſis aduexit; vt prope mœnia ven-
tum, cuſtodes, barritu, & inſolenti
ſub auroram luce territi diffugiunt, &
Tirapherno prodigium narrant. Is
dum arma amens capit; ſuoſq; exci-
tat, Muſarbanus interim, vi, patefa-
cta Vrbis porta infunditur; & iam me-
dio foro funus ducit, ſtupentibus ad
inuſitatum aſpectum Arontiæ popu-
lis, quos nec tecta, nec feneſtræ capie-
bant. Adeſt & Tyraphernus, inclamat
retrò ſe agāt, nolle ſe peregrinis exu-
uijs religionem, fanumque ſuum pol-
luere, Muſarbano negligente inſaniā,
& qui funus agebant, ordine ſeruato,
leſſum proſequentibus. Ille manus
admouet, & Sacerdotem thura parā-
tem humi ſternit, ſuoſque vt vim ten-
tent vociferando vrget. Tum Muſar-
banus tēpus adeſſe ratus, ſocijs quid
facto opus innuit, qui abiecta conti-
nuò pulla, vt parati erant, manus ex-
erunt, nec tamen gladijs, ſed facibus
rem gerunt, in ora Solipſorum flam-
meos ictus vibrantes. Siſtit interea
funus, & qui in carro erāt curatores,
ere-

erecto etiam caſu, an ſtudio cadauere, quaſi ad ſpectandum ſumm trophæum, iaculabantur in aduerſos, quidquid aut ſtuppæ, aut picis, aut ceræ ardentis funeri præpararant; eiulantibus Solipſis, quorum vultum, vel manus feruentes guttæ contigiſſent: neque hoc ſolùm, ſed laxatis elephantis, quos iam flammæ agitatæ ad ferociam accenderant; vbi hi aduerſos proterere cœpiſſent, clamor ingens Solipſorum exoritur pacem deprecantium, nec ſe cum mortuis præliari velle ingeminantium. Ita pluſquam panico terrore correpti dant manus. Ipſe ante alios Tiraphernis, ambuſtis oculis, barba, mento, naſo, auriculis, primus adorat, & facturum ſe iuſſa iurat. Sic pugna ſedata, reclinato cadauere, funus perrexit. Cecidere ex Solipſis ſexcenti; totidem vultu deformati, monoculi, barba, crinibuſque deuſti, naſis picatis, colliſq; cæcomaticis. Ex Ritanis vnus è carro, dum fortius agit in ſubiectos proruens, ſolutis caligarũ ligulis ridiculo ſpectaculo nates attriuit. Atque hoc genus prælij, finitimis circum populis, diu;

&

& terrori fuit, & riſui, ſed Solipſis ingenti pudori, exprobrantibus barbariem Tiraphernì pleriſque Principibus. Super omnia terruit Viboſnatum, quod rumore incerto accepiſſet, à mortuis Arontiam expugnatam. Id Lucij Cornelij factione ex nupera offenſione obueniſſe ſuſpicatus, nequid ſimile Regię ſuę intentaret, hominem lenire, & priſtinis honoribus ornare inſtituit. Verùm paulò poſt certior factus, deſtitit. Miſſis quippe à finitimis, qui docerent, & Tiraphernum inhumanitatis accuſarent de eo in ordinem redigendo cogitauit. Quare communicato cum Satrapis conſilio, perpetuis vinculis mancipandum decreuerat, niſi fuiſſet, qui hominem adeo deformatum, & cui timor ex ea rixa fixus, vltro ſpiritum extruſurus erat, parcendum eſſe perſuaſiſſet; proinde vacaturo à munere, grauius nihil actum eſt, quàm vt pudori ſuo relinqueretur. Porro tum ipſe, tum reſidui Solipſorum ſæpius teſtati ſunt, ſe non tam elephantum, aliòue terrore perculſos concidiſſes, quàm, cum erectum è feretro cadauer, cominus exiſti-

ſtimaſsent faces vibrare; tum ſibi viſum incōſultum pugnare cum ijs, qui mortui quoque bellaturi forent. Ridiculi homines, orbi terrarū leges ſe dare ſomniant, neque tamē diſcernūt inter laruas, & veros vultus. Placuit hæc deſcribere memorando magis ſtratagemmate, quàm cum Haſtingus ille Danorum Dux tot ſcriptoribus decantatus Lunam Liguriæ Vrbem imaginatus Romam eſse, obiecto per dolum funeris ſui ductu, diripuit, non facibus, ſed gladijs ciues interimēdo.

Comitia, & Conſultationes Solipſorum.

CAPVT XIV.

COmitia Solipſorum duplicis ſunt generis; Maiora, quæ generalia vocari lubet; Minora, quæ ſingularum Prouinciarum. Illa rariſſimè, & niſi in Interregnis ad nouum Monarcham legendum vix coguntur. Vacante porrò Monarchia, Præfectus Prætorij auctoritate Vicarij ius dicit, & ex omnibus Regnis euocat Satrapas, quibus in eligendo ſuffragiū eſt. Ij omnes cō-

ſtituto

ſtituto die in Regiam conueniũt. Hic præmiſſis, diris, & execrationibus ſi quis, vel ſecreta euulget, vel in non idoneum conſpiret, in conclaue numeroſiſſimi ſe abdunt, adhibitiſq; cærimoniis, & ſui ritus carminibus, tandem ad plura vota nominant, quem Monarcham eſse cõtigerit. Nec multum ambigitur, præiudicata iam ſorte, quando ex defuncti Monarchæ arte, res ita diſponuntur, vt non eligatur, niſi quem ipſe deſignarit, nemoq; illo dignior communi errore cenſeatur. Solent enim Monarchæ vnum, alterumve ad ſuum ingenium factos præ ceteris, omnibus muneribus ijs adhibere, è quibus proximè gradus fit ad ſolium: His verò diſpoſitione Monarchæ alternis ſibi in eadem prouincia ſuccedentibus, aliiſq; excluſis, & in ordinem redactis: conſequens eſt, vt Satrapæ electores, non in alios colliment, quàm quos dictis honoribus perfunctos norunt: quippe viri ſapientes perſuaſum habent idoneos non eſse Monarchiæ regendæ, niſi qui Præſides Prouinciarum malè, an benè eas adminiſtraſsent. Quo pernicio-

nicioſo errore fit, vt ex duobus, tribuſue nauci homellis, non alio talento, quàm fauore Monarchæ, præter meritum conſpicuis, eligatur qui veſtigijs defuncti inſiſtat,& ſexcēti poſtponantur, qui tametſi regendo Monarchæ ignauia, non fuerint vnquam adhibiti, eam tamen ſapientiam, & prudentiam ad moderandum afferre queāt,ad quam illi craſſiſſimæ Mineruæ, & nunquam ſatis dedolandi peruentores, aſpirare nec ſciant, nec auſint.Sed hoc eſt ingenium verſutę philautiæ,nolle poſt ſe regnare meliores, qui rebus reſtitutis famam defuncti obſcurent, neq; interim magnifacere, quidquid Reſp. ſucceſſoris inertia detrimenti faciat. Ad Comitia redeo. Monarcha electo, fit illico tympanis pulſatis concurſus omniū,& geſtu flexo,libatiſq; dexterę oſculi geminātur applaſus, nihilque non terſæ adulationis ingenioſè funditur, tanta amplificatione,vt non humana induſtria, ſed diuina manu rectam ferant hominis electionem, manifeſtis portentis oſtenſam, quod nempe illa nocte non pluerit,quod ſub auroram moloſſi la-

tra-

trarint, quod ad egreſſum noui Monarchæ ex conclaui,muſcę,culiceſque frequentes præuolarint, & id genus plurima, quæ deinde compoſitiſſimis verbis,dicto, ſcriptoq; in vulgus ſpargunrur,ac præſertim è concione confirmãtur,ſingulos laudatores Monarcha paratis ad id præmijs donat; præ alijs habet, quos adulando excelluiſſe iudicarit. His, penes ipſum ſtata ſtipendia numerantur, nec vnquam à latere amouentur, niſi cum honoris cauſa in Prouincias eunt, ijdemque omnia apud Monarcham poſſunt, ſolertiſſimi voluntatum, voluptatumq; coniectores; vnde & alijs fortunam perinde parare, & deſtruere callidè norunt, vt niſi hos omni ope, & ſtudio tibi deuinxeris,ſpes omnis iucunde viuendi decollet neceſſe eſt. Quod ad minora Comitia ſpectat, ea ſingulis luſtris coeunt,latiſque ſuffragijs legunt, quem ad Monarcham referendi cauſa mittant, & cauetur in his quàm maximè, ne quid in deliberationem veniat, vnde Monarcha notari queat, diſſimulato interim publico malo. Cõueniunt proinde ex omnibus Regnis,

& Pro-

& Prouincijs frequentes ad vrbem regiam, & ſingulis, Monarchæ dona eximia ferunt, argumentum honoris, & deuotæ ſubiectionis. Vbi in ſecreto conſilio capita conferunt Princeps negotiũ, propter quod vel ſolum tractandum miſſi venerunt, ad roganda videlicet rebus quàm maximè poſcentibus Comitia maiora, ſtudiosè celãt, cauentq; vnicè, ne vel mentionem inijciant, certi de offenſa Monarchæ, quẽ dictis comitijs repurgatũ eant. Quod ſi Monarcha ipſe callidè ſimulans inſtet, negant illi perfrictè, & præfractè, operæ pretium eſſe, cùm omnia rectiſſimè habeant, & à ſagaciſſimo, omniumque mortalium ſapientiſſimo, ac planè Diuino Monarcha, ſupra omnium Numinum prouidentiam gerantur, cui idcirco Neſtoreos annos optant, atq; vt in Comitijs quibus Maioribus ſolet, omnia in poſterum etiam ex arbitrio regenda commendant; Et hinc Ilias illa tot bonorum. Hic finis Comitiorum: in quibus ne tot impenſis nihil egiſſe Satrape exiſtimentur, ad retrimenta quædam negotiorum redeunt, & feriò coram Mo-

narcha deliberant, vtrum in poſterum phyſitergia in Ciuitatibus linea, an chartthacea eſſe oporteat; Auſtrixoria ahenea, vel potiùs ferrea ad artocreas adhibenda. An equitando micturos in itinere, ſpongia, potiùs quam lagenula vti conueniat; pluraq; huiuſmodi, quæ recenſere perlongum eſſet. Ita demum cóſilijs, & conſtitutis in Acta redactis, & Monarchæ ſigillo, manuq; munitis in prouincias redeunt, & preclaro de geſtis fuco ſubditis anhelantibus ad res nouas facto, Reducialia læti celebrant. Hæc de Comitijs. Ad Conſultationes quod attinet, nihil illis frequentius in Aula Monarchæ, vt his fere dies, noctesq; traducantur, admiſſione interim principibus quoque viris excluſis. Sunt itẽ eæ maiores, & minores: hæ quot ferè diebus; illæ ter in hebdomada habentur. In his Satrapæ cum ſuis honoratis adſunt Monarchę, & de Prouincijs ſuę fidei commiſſis referunt; quæ à præſidibus Prouinciarum perſcribuntur, tractantque ſinguli, ſingularum negotia. In Maioribus omnes vna Curiæ Satrapæ conueniunt, & de omnibus Regnis

Mo-

Monarchæ ſubiectis cõſilia capeſsunt, quæve in rem opportuna videntur decernunt. In omnibus vniuerſim deliberationibus, ſcopus vnus eſt, dilatatio Monarchiæ, & Monarchæ exaltatio: media Principum per idoneos Legatos expectoratio. In quibus eligendis, rogantur à Monarcha in ſpeciem Satraparum, ſuffragia, ſed reipſa nutu Monarchæ iam præcepta. Solet enim, vt hominem ad ſalem ſuũ natum mittat, huiuſmodi fere oratione præoccupare. Venerabiles, & nobis fideles Satrapæ, Prouincia, & Regna Traburcana egent nouo legato, & Præſide; nobis præ omnibus eſt Dorius Doridontius, placet tamen & veſtras laudationes audire. Tum Satrapę ceruice prona, vt vulpes in fabula, coram Leone, impræmeditati annuunt, laudantq. Dorium, vix dignum Agaſonem, & Monarcham à ſapientia efferendo, perorãt. Eum nempe aut locutum cũ Ioue, aut Iouem in ipſo, nihil eius conſiliis eſse ſapientius, nihil perſpicacitate magis prouidum. Ita naribus velut annulo inſerto trahũtur ad votum Satrapæ, fitq; Dorius Legatus

Pro-

Prouinciæ, qui nuper à deiectionibus, ollıſq. tergendis faciebat. Similes ſunt proportione quadam Præſidum in Prouincijs, cum ſuis officijs, & optionibus, & Gubernatorum in Vrbibus, eadem norma, & fine, congreſſus. Et hę quidem Maiores vniuerſim cenſentur conſultationes. Aliæ minores, vel ſecunda cōſilia habētur in Aula Monarchæ, & ſingulis per Regna, & Prouincias Præſidum, Legatorumve domicilijs, coram Vicarijs, & certis Accenſis, in quibus ea fere aguntur, quæ ad menſas, & reliqua Aulæ miniſteria ſpectant; An quot fercula apponuntur, tot pocula adhibenda: An catapoſia quæ vocant Regia contuſa, & decocta, præterquam Monarchæ, & Satrapis paſſim porrigenda. An tempora prandij, & cęnæ producenda. An recta cęna more antiquo accumbendum, cultri ſingulis trimeſtribus ad cotem ducendi, & ſexcenta id genus. Verùm hic non omiſerim dignam maioribus rem Comitijs, etſi minoribus peracta ſit. Venerant miſſi, à Senceſtanis populis, rogatū; liceret eis frigidam ex proximo Murauenij puteo haurire

haurire, quòd aqua paluſtris, cui hactenus malo ſuo aſſueuiſſent inſuauem præberet potum, & prȩſertim Sirio vrente, maximè inſalubrem. Negauit Monarcha, audientibus, & laudantibus Satrapis, & inſtantibus demiſsè Senceſtanis referri iuſſit. Maiores eorum hoc potu paluſtri à ſæculis vſos, nunquam ea de cauſa morbidos fuiſſe, nedum mortuos: præſtaret porro eorum æmulatione fortiter, ac patienter durare. Commouit vnum ex miſſis (Monacuſio nomen) tam iniqua repulſa; Et illico inuidioſo Elencho retundens; præſtaret ait, & Monarcham prædeceſſorum ſuorum exempla ſequi, quorum nemo Regia quotidie potione Dianorum, magnis ſumptibus parata vſus, diu nihilominus prouixit. Quod ſi à ſe facit tantis impenſis, cur ſubditis iniquior eſt, quibus frigida præterquam labore baiuli, pretio nullo conſtat. Non defuit ſolertia nuncio, neque fides, continuoq; ſequuta vindicta, vt Monacuſius exularet, nec niſi eo vita functo Senceſtani beneficium frigidȩ ſenſerunt, ceſſante Maiorum reſpectu, &

præceſſorum apud Monarcham, de more ſuo, cum Satrapis non remittentem.

Induſtriæ Solipſorum in Monarchia propaganda.

CAPVT XV.

Diximus ſemel omnia Solipſorum tendere in Monarchiam proferendam,& Monarcham extollendum. Id ſane meris artificijs vnicè procurant: quidquid vnquam boni rentur in moribus peregrinis, ad ſe deriuant, nec aliunde accepiſſe, ſed felicitate ſua ſe adinueniſſe gloriantur. Id iam in Gymnaſijs quoque vſuuenit, vt compilatas deſcriptaſque ſæpius ex verbo Europæorum, Aſianorùmque doctrinas, ſuas faciant. Ita Scriptores innumeri in dies, vt fungi enaſcuntur; & ſi quid ipſi noui ſuo marte cudunt, paradoxis ſcatet, vt mare conchilis. Fuit, qui inuentam à ſe nouam, vt videbatur, quæſtionem profligaturus, vnius anni diſpendio diſcipulos onerauit. Quærebat verò, *An barba felis*

vnius

vnius eſſet ſpeciei, cum proboſcide elephantis; cuius quæſiti appendicem problematicam edidit, *de antiquis Heroibus in culices conuerſis, ut haſtis amẽtatis in Gigantes pugnarent*. Ad filum redeo. Manet Monarcha Prantaticuræ, ſuæ Regiæ perpetuò affixus, niſi cùm animi gratia aliquot lapides ſecedit; vnde ad viſitãda regna, nũquam ſeipſum effert, ſed cum poteſtate mittit viros plerumque flocci, quorũ ingenio res Regnorũ ſtat, caditque Regna, & Vrbes nõ continuo territorio, ſed ſparſas per exterorum Principum Prouincias habet; plerumque in meditullio; ita ſe miro aſtu, & vallare exterarum Vrbium cuſtodia, viciſſimq. in eas ſub iugum ducendas velut è ſpecula, iactant intendere; & hactenus admirabili ſucceſſu, modiciſque quod huc ſpectat expenſis eualuerũt, valebuntque in poſterum, niſi Principes Officii admoniti ſeruitutem imminentem auertant; ſi tamen Monarchia ſcindi iam cœpta non priùs exſcindatur. Hoc ſtatu non ſua ſolùm, ſed omnium aliorum Principum geſta, arcanaq. conſilia calidi venatores

reſciſcunt, & Monarcham per occultos veredas edocent, nec quicquam tutiùs, certiùſque reliqui Principes, quam ex ore Monarchæ aſſequuntur. Habet hic Emiſſarios vbique ſagaces, qui Principum animos capere docti, vltro in conſilia ſe penetrant, & præceptæ opinione ſapientiæ trahunt, quò volunt, ſcilicet ſpecie in amicitiam Monarchæ, re in obſequium, & ſeruitutem. Horum diligentia totus Orbis facile Solipſorum ſceptro hactenus paruiſſet, niſi effrænis dominandi libido proſperos ſucceſſus corrupiſſet. Qua Principes animaduerſa, tempeſtiuè cauerunt, præclaro honeſti prætextu, nolle ſe tanti Monarchæ abuti gratia, vnde & Emiſſarijs paulatim viam præſtruxerunt. Quare cùm cœpta lentiùs procederent, monui clam Monarcham, moderaretur animo ſuo, futurum alioquin, vt præſumptione Emiſſariorum, qui omnia auderent, prouocata Principum conſpiratio Monarchiam; aut euerteret, aut certè humiliaret: Sat notæ iam Solipſorum artes exteris Principibus, adulandi, fingendiq; technis

pre-

pretium reliquere viliſſimum. Addidi ſi meliora optaret ſub manu, mihi eſſe conſilium, paratumque exequendo ſtudium, id eſſe, vt admiſſa Euangelij prædicatione Romano Pontifici ſe populùmq; ſuũ, & vniuerſam Monarchiam exemplo aliorum Regum, & Monarcharum obſtringeret. Hic ille graui ſupercilio interrumpens. Nõ eſt, inquit, è dignitate Monarchæ Solipſorum vlli ſe obſtringere, qui omnes ſibi ſubditos velit: cæterum libenter Romanum Põtificem ſecundo loco ſe habiturum, ſocijq; & commilitonis appellatione decoraturum, ſi ipſe legibus politicis Solipſorum honeſtè pareat immuni Euangelio. In hac forma daturum ſe tabulas authenticas, miſſurùmque legationem, ſi primus eam Romanus Pontifex decenti ſubmiſſione imploret. Plura, in hunc ſenſum dicere parantem tuſſis inhibuit, me verò inteſtina commota officij monuere. Poſt horam reuerſus, potentiſſime, inquam, Monarcha, meliora refero, quid ſi Romanum Pontificatum ditionis tuæ fecero, quid præmij abſtulero? Ad hoc

ille velut è veterno curarum repente expetrectus, & altùm ridens. Dum viuis, inquit, ſecundas; demortuo me, vt primas obtineas leges faxo. Cui ego mallim mille capita delatorum habere in præſentiarum, quàm ad futura ambigere, & intutò aſpirare. Verùm ne conſilium fuerit interneciuum, viuant miſeri, dum tuo bono, forſan & adulatores aliquando reſipiſcent. Hoc ergo cape conſilium. Ex omnibus, quibus abundas fingendi, ſimulandi, mentiendi gnaris, mitte Romam, qui ſe in Aulas Purpuratorum callidè inſinuet, & ſapientiæ famam aucupatus, Religionem quoque Chriſti omnibus omnia factus ſtudioſè repræſentet, tectis interim mente, Solipſorum Sacris, ita in omnem ſectam paratus, ſi quando occurrat ſcripto ſententiam edere, cautè mouerit, in quam partem ſacer Senatus inclinat, in eamq. ipſe pedibus contentim eat: quidquid animus veri in diuerſum trahat; Ita futurum eſt, vt placendi ſtudio, doctrinæq. opinione vulgatus, facile in Purpuratorum collegium irrepat, iiſdemque artibus tā-

dem

dem ad Pontificatum aſcendat. Id ſi fuerit, fuerit verò citra dubium, Romanæ Eccleſiæ, Principatus potentiæ tuæ cedet, accedet. Et ne ſe Emiſſarius fallat, duplici hominem Sacramento aſtringas, vt iam Purpuratus, Sacri Senatus conſilia quæuis arcana, nullo ſecreti vinculo obſtante tibi pandant, & Pontifex Renuntiatus nihilominus obſequio tuo maneat obnoxius. Habes ſenſum conſilij: deinceps vtere foro tuo. Audijt exultabundus, datoque oſculo, immortalitatem ſpopondit. Poſtridie coactis Satrapis euulgatòque pectoris arcano, cùm omnes miro cum plauſu aſſenſiſſent, diuinitatem gratulati, delectus ex omni numero eſt Salinus Geniloſius, ad omnem horam, mentem, dictum, factum ipſe factiſſimus, qui Vrbem æternam copioſus peteret, atque in eam rem feliciter intenderet, additis etiam ex ordine plebeiorum fidis, & catis latronibus, qui geſtorum omnium obſeruantiſſimi Monarcham edocerent.

Varij rerum apud Solipſos euentus.

CAPVT XVI.

SAlino Profecto in Europam, Monarchæ, & Satraparum animos curæ angebant, ne aut ſpes falleret, aut ſi Salinus ad Pontificatum perueniſſet veteratoriè illuderet, vtpote venalem habens opinioſiſſimam in contraria mentem, & placēdi ſtudia omnia probantem. Quibus dum æſtuaretur, certatim aderant, qui ſales ſererent. Et ibant quotidie in forum, & compita, qui eos à peregrinis nundinati Monarcham oblectarent, forte aduenerat circulator Ægyptius: hic in media platea ligneo crocodilo inſidens, de Luna gerras ſerere. Aiebat Lunam aliud nihil eſſe, quam ingentis rotōdi caſei formam, cuius quotidianum decrementum in Deorum conuiuia cederet, quoad veteri abſumpto, recens per menſes apponeretur: eadem forma ac magnitudine. Quæ fabula ita Monarchæ arriſit, vt accerſitum coram audire, cupido inceſſerit. Venit ille, audituſque & multis inter-

terrogatus, reddidit ſe eam doctrinam, ex ijs quibus comitaſſet accepiſſe, qui præterea profiterentur in Cœlo campos eſſe, lacte, butiro, & melle manantes, non niſi ad lacticiniorum, frixorum, & dulcium iurulentorum vſum. Illos pone adeſſe in foro, dicturos plura inaudita, ſi Monarchæ luberet. Dictum factum: vocati, & admiſſi Monarcham primùm adorare, vultu ſub triſti, ſed qui Philoſophos decet, macie reuerendo; mox Senior os patulum in hæc verba laxare: Saluus ſis Monarcharum maxime, noſtra, tuaq; ſi ſunt Numina te ſoſpitent: de Cœlo ſeruauimus, meditari te Regnum proferre, vltra quàm olim bella Gigantum ſe ſe explicuere. Adſumus opportuni ſi audias, & Regnū, de quo dixit Ægyptius ditioni tuæ ſubdituri: ſimulque exhibent auro, argentoq; pictas affabre diuorum imagines. En ciues Regni illius quàm decori, quàm vultu amabili, & augusto: breui tibi ſacramentum dicturi; mox & horologia promũt curioſè facta, & demẽſa diei, noctiſq; ſpatia tinnulè loquentia. Hæc aiunt manu no-

ſtra fabricata, ſolis curſũ ſignãt, morãtur incitant vt iubet: vnde ſcias, quæ noſtra in rerum vniuerſa poteſtas, experimentum poſtridie capturus. Mane deſcriptas vario colore in muris editioribus horas ſolares, ſignaq; cœleſtia monſtrare, & reſpondentes adamuſſim cum vmbra gnomonis lineas, ſonanteſq. momentis ijſdem ex aduerſo malleolos cùm oſtendiſſent, attonitum reddidere Monarcham. Et roganti quid præmij vellent, nihil aliud aiebant, quam de Regno Cœleſti pro concione verba poſſe facere. Annuit, & poſtridie coram frequentibus ordinibus de gloria Regis, de opulentia Regni, bonorum omnium affluxu, malorũmq; abſentia copiosè dixerunt; conteſtati, facturos ſe Monarcham eius Regni Tyrannum, ſi dictis fidem haberet. Quibus cum pruritu acceptis, viciſſim ille promiſit, adepto eo, permiſſurum ſe eorum poteſtati Solem, Lunam, & Stellas, ac vt regẽdo tempori perpetuò præeſſent. Conuenit vtrimque, Mox iſti concionales facti, nec tempus, nec modum ſeruare, ſæpius excedere, & ſua horo-

logia

logia ſuo ſenſu moderari, rariùs contractis, ſæpiſſimè productis ad incerta ſpatia ſonis. Sed enim deprehendere dolum, quibus aures ad ventrem Satrapæ; ſenſit, & Monarcha inanis, ad quem eſurientes Satrapę: homines iſti, quos dominio Solis, horarum, & temporum donaſti, ſi nondum inito Cœlo, miſerè adeo nos vexant, quid facturi ſunt eo adepto, nihil propiùs, quàm vt productioribus horis fame, contractioribus apepſia necent, te quoque tuo Regno, quod in præſens poſſides exuturi. Expedit proinde reſciſſo pacto, quamprimùm eos tota Monarchia faceſſere. Dum deliberatur, adſunt alij, & admiſſionem petunt, dicturi quędam ad palatum Monarchæ. Introducuntur homines barba hiſpidi, cannabo cincti, nudipedes, vertices raſi, epomidibus à tergo pendulis, & adorato præbent humilia dona, ceras figuratas, chordulas contortas, imagines chartaceas fumo tinctas. Quas vt aſpexit Monarcha. An & hi, inquit, Cœli ciues? quàm diſſimiles prioribus? niſi fortè plebeios referant. Iterum, num & vos pro-

mittitis cęlum,ſi fidem habeam?affirmantibus illis, qua poſſent, ſi permitterentur Euangelium docere. Conſenſit,ſed addito pacto,ne Solis,Lunę, Stellarum, vlliuſque temporis dominium vſurparent. Mirantibus illis,nec ſimile quidquam affectantibus permiſſum loqui. Illi poſtero die coram Monarcha,& Satrapis de peccato primi hominis, de redemptione per Chriſtum crucifixum breuiter,& neruosè dixerunt,prolataque in medium effigie Crucifixi, omnibus non admirationem minùs, quàm horrorem incuſſerunt: auditique clamantes, aut delirare, aut mentiri centonatos iſtos garrones, qui Regem Cœli Crucifixum vociferarentur, quē priores gloriosum prædicaſſent, niſi hic plebeius ſit, diuerſus ab altero, & obnoxam plexus, cuius Hæredem indecens eſt eſſe Monarcham, vel ſi dono cederet. Tum acciti iuſſos Monarcha, cum mente ſanos, & verbis ſimplices depræhendiſſet, priorum vaframentum coniectans, vt doloſi honorum, & opum manticularij à fuga retraherentur mandare. Verùm illi iam exceſſerant

rant nunquam redituri: nec meliorem Centonatis locum reliquere, quòd laus Crucifixi Regis barbarorum auribus grauis, & abſona eſſet. Vt nihilominus in Regno manerent, quotidiana ſtipe victuri, nulliſque noxij ob cauſam continuò memorandam, permiſſum eſt.

Salini Geuiloſij ex Europa litteræ.

CAPVT XVII.

FOrte adfuere ex genere erronum, portitores litterarum, compreſſo faſciculo, miſſi ex Europa à Salino, immani pretio angariati. Is inter alia renunciabat Viboſnato de proſpero ſuo in Vrbem aduentu, de bene cœptis, poſtquam ſimulata Religione baptiſmate tinctus in Vaticano fuiſſet, de annua penſione conſtituta, in honorum ſuſtentationem, de opinione doctrinæ antecapta, cæteriſque præſidijs ad ſublimia gradum oſtendentibus, niſi fortaſſe fata, fauorem Purpuratorum corrupiſſent. Id verò, aiebat, ſe metuere ob non paucos; qui

à So-

à Solipſis proſcripti huc euaſiſſent, & coram Principibus Europæis turpiſſima nota nomen Solipſorum traduxiſſent, irritatis omnium animis, qui niſi euerſa, vel depreſſa Solipſorum Monarchia, quieturi vix forent. Nec ſibi è re videri, vt reſpondeat, vel excuſet, ni fictionem prodat, ſed magis vt vituperet, quando ipſi proſcripti, Salini potiſſimùm auctoritate, dictis ſuis robur ſufficiant. Facturum ſe nihilominus ſi poſſit, vt clanculario ſcripto in vulgus ſparſo refellantur. Pergit deinde ad obiectorum præcipua capita. Solipſos nulla nedum gentium, ſed nec naturæ lege viuere; omnia Monarchæ libidine conſtitui, hominis nec ore, nec pectore conſtantis, ſemperque iniuſti, vt qui modeſtos premat, inſolentes foueat, cuius gloria ſit mancipio habere ingenuos, dominari velle plebeios, nulla præmia præclarè factis, ſupplicia peratrocia decernere minimis erratis, nullo iuris proceſſu, ſed temere, & perperam iudicare, fictè agere, idem affirmare, idem negare, iniquos delatores impune ſeruare; verbo, regnū im-

impotenti affectu regere, leges omnium gentium ſus deque habere, ſe vnum mortalibus omnibus efferre, ac vt orbem terrarum ſub iugum ducat, omni ſtudio contendere. O quàm mihi metuo, aiebat hoc loco Salinus, ne coniecto aduentus mei ſcopo, luam proditoriè; ſed hactenus cautam ſeruo mentem, tuis, tuæque Monarchiæ viſuperatoribus obſecundans. Illud etiam acerbiſſimæ iniquitatis plenum eſſe dicunt; plerumq; per multos annos dirè plecti miſeros, nulla eis cauſa indicata cur patiantur, ne aut iuſtitia ſe tueantur, aut innocentia. Interdum verò ex leuiſſima culpa, quæ verbo emendari poterat, Monarchæ, & Satrapis inuiſos, tametſi aliàs digniſſimos, abſtineri perpetuò ab honoribus, & muneribus, ipſis inſcijs, neç monitis cur negligantur, eoque tabeſcentibus. Denique complures nulla legitima ſuſpicione vocari in diſcrimen honoris, & famæ, & luere extrema omnia, nulla admiſſa defenſione innocentiæ. Quæ ſi demum aliunde pateſiat, non ideo meliorem fieri conditionem, ſed laxata dumta-

xat pœna permitti vitæ ærumnoſæ; cæterùm, nec abſolui, nec in integrum reſtitui, nec alio præmio conſtituto, hærente ſemper ignominia, vexari: idque fieri, nec vel calumniatores iniqui talione, vel leuiſſimi cognitores pudore teneantur. Quæ omnia non niſi ex temeraria ſummæ poteſtatis præſumptione, iuriſque omnis humani, & virtutis illius, quàm hic charitatem vocant nos iſthic neſcimus, ignorantia committi clamant. Iam & hoc in ſumma calamitatum numerāt proſcripti, ſe nunquam non iure potiores, ſemper tamen cauſa excidere; quòd turpe exiſtimetur à ſubiectis vinci ſuperiores, minuſq; mali iuſtitiam vulnerare, quàm his notam infligere. Et ne vnquam, ſiue conqueri in poſterum miſeri, ſiue gloriari vincentes poſſint, eos quàm longiſſimè relegari extra Solis, famæq; vias, vt ne audiri aliquando queat, in rerum natura, alicubi ſint, an penitus extincti. Aiunt horum omnium malorum fontem eſſe Monarchæ Solipſorum perpetuitatem, quaſi qui omni iuri ſupereſt; hoc ius ipſe ſibi conſtituat, æternum tege-

re, nec vllius Numinis, aut hominis ſupra ſe poteſtatem agnoſcere. Vrgent proinde, vt collatis Europæarum viribus Solipſorum Imperium aut exſcindatur penitus, aut limitato Monarchæ tempore caſtigetur. In quam rem implorata Papæ (ſic Romanum Principem vocant) auctoritate, omnia confecta putant, ſi his humiliato Monarcha aditum ad Solipſos Euangelio patefaciat: nec eſt argumentum præſtantius, quod Papam ad bellum Solipſis inferendum, Principeſque Europæos permouere queat. Pergit Salinus ſe non dubitare ſuum quoq; conſilium à Purpuratis periclitandum, nec ſibi aliud mentis eſſe, vt mentem non prodat, quàm dicta proſcriptorum approbare, & Europæorum regendi rationem laudare. Hi enim aut in Regnis ſuccedunt nati Reges, & legibus Regni vtuntur, nil perperam agentes, ſed prudentum reſponſis auſcultantes: aut à populis leguntur, & temporanei ſunt, vel ſi perpetui, ſeruare leges iurant, ſuaque ſponte corcentur, & ſapientum conſilijs reguntur. Nemo vnus eſt, qui omnia ſolus

velit,

velit,auſit; ſed neque Papa,qui quemadmodum Europęi perhibent,Numinis æterni diſpoſitu perpetuus eſt, & omni legi humanæ exemptus, quicquam niſi ex conſilio ſui Senatus plerunque agit. Idipſum cernitur in Sacrorum cœtibus, quos hic Religioſos appellant. Hi aliquando perpetuos dicũtur tuliſſe Hegumenos, ſed quàm damnosè experientia docuit: & ne in poſterum durarent,iudicio Papæ perfectum eſt: neque hactenus viſum, vt contra, ex temporaneis tranſirent in perpetuos, quod id nihil vnquam cõpendij, ſemper damnari plurimum rebus attulit. Aiunt quippè hanc perpetuitatem ferre ſecum, vt pauci admodum reddantur ad regendum idonei, longæuitate Monarcharum ſpe ſua fracti, ac interim Monarchæ omnia miſcentis poteſtate variè exerciti, vt paucis,nec præclaris aditum ſtruat ad Regnum,ſcilicet quos ſui moris eſſe nouit, nec ab exemplo diſceſſuros. Contra temporaneis; per momenta ob oculos animumq; verſati, vt breui deceſſuri, meliorem ſucceſſoribus relinquant Rempublicam, ac interim

mo-

modeſtè imperent, memores condi-
tionis ſuæ, ex Regno oblata mox va-
catione in ordinem redigendi. Idque
vnicum, & ſalutare cēſent remedium
eſſe Monarchis officio continendis.
Præterea iuſti tenorem non ſanctiùs
ſeruari poſſe contendunt, ne indigni
aſſumantur, optimi deiiciantur; tota
Monarchia nullo æquimento paula-
tim ad nauci homines redacta; quan-
do, & vitia, & virtutes ad libitum fin-
guntur. Quæruntur nimirum proſcri-
pti, ſe non alia de cauſa eiectos, quàm
iuris, cùm flagitarent, non ſeruati,
idq; capitale ſancitum, ſi flagitaſſent,
cùm interim ob minimos exceſſus ple
cterentur acerrimè, quādo omnium
licet diuerſiſſimorum errorum paria
eſsent vocabula; vt perinde reus Ma-
ieſtatis poſtularetur, qui pirum co-
meſſet, & venenum propinaſſet; mu-
ſcam, aut bouem occidiſſet. Quæ om-
nia ex ignorantia Iuris, an inſolentia
arbitrandi promanent, in medio eſt:
Duo tamen plerique præcipua expen
dunt contrahendi Imperii momenta;
Alterum graue ſanè, ſenectutem du-
rantis non ad mentem, ſed ad vitam
inua-

inualida, vnde prona ſint omnia ad labefactationem, nullius interim au-ctoritate legitimè recta Republica, ſed imbellibus deformata cōſilijs: Alterum longè grauius, ſi quæ prauitas; vitio longæuè regnantis inualeſcat, vix futurum ex ſucceſſoribus, qui diſtorta ad normam reducere, labentia ad ſtatum erigere queat, quando vel vnius anni tortitudo plurium annorū rigorem requirat: cum temporaneus interim Magiſtratus, etſi prauus, & tortus, non tantùm deformitatis, aut enormitatis afferat, quin vnius, alteriuſve ſucceſſoris prudenti regula valeat emendari. Ad quæ argumenta, inquit, Salinus, cùm vix eſſet, quid pro Solipſorum Monarchia reponi poſſet; Ambitio ſe obtulit: pulchrum quippe videbatur, arcere honorum prenſatores, qui circumſcripto breui tempore principatu, capita elati, occultiſq; artibus ſceptra venati, Regnum pluribus dominis obruerent; quãdo vel in minimis difficile eſt ferre æmulum, nedum parem. Sed reſponderunt proſcripti, lege coerceri poſſe ambitioſos ſi deprehendantur,

nec

nec deeſſe ſupplicia ſaluis iuribus: quamuis ex horum affectatione non plus damni oriri certius ſit, quàm ex diuturnæ dominationis abſolutæ aſſuetudine; quæ, ſi competitores ſẽper impellit in vota noui magiſtratus, tũ interdum diu ſuſpenſos animis, in malum prouocat diu regnantis. Quin verò expedire putant, plures eſſe qui ambire modeſtè norint, nec damnoſum eſſe Monarchiæ, imò maxime honorum, multos habere regno pares, nec in vnius miſerandi capite ſortem omnium, & fortunam publicam miſerè errare. Hæc fere, & plura Salinus in litteris, manu quoque & fide lateronum firmata. Quæ coram Satrapis lecta, diuiſos omnium animos mutuò ſe contuentium cõſternarunt, metu præſertim belli impendentis, quòd ſuſpicarentur prçuentas à Papa plagas, quas Monarcha Solipſorum capiendo Romano principatui, dolo tetenderat. Quare Comitia Maiora indicenda ſuadent, vt quid facto opus eſſet, ne Solipſi humiliarentur, maturè deliberaretur. Nec defuere, qui Salinum in animos Europæorum pene-

tran-

trantem, non extra dolum malum eſſe conijcerent, eundemq. ſi fors ferret ſplendore purpuræ captum, primum fore Solipſorum Monarchiæ, hoſteq; infenſiſſimum. Sed hæc hactenus. Interim vocatis clam Centonatis, quos hac de cauſa detinuerāt, ſuaſere multis promiſſis, vt pars profecti in Europam, Principibuſq; callidè expectoratis, ſi quid aduerſum Solipſorum Monarchiam ſuſcepiſsēt, iniecta ſuorum Numinum religione conarentur auertere, & meliora de Solipſis ingerere. Quod ſi perfeciſſent, futurum in Regno eorum generationi perpetuum locum, & gradum, liberumque per omnia genera commercium. Arriſere illi, cum lubentia paratiſſimi officii, certò recipientes, facturos ſe, vt Europæi Solipſis temperent, nec deſiderare artem conciliandorum, ſæpius iam feliciter periclitatam, ſemperq; ſub manu eſſe conſilium verſandi in vtramque partem, procul omni ſuſpicione doli, quem ſi mens condat, habitus arcet. Europæos longè poſitos, nunquam, niſi per nubes incantamentis rectos, ad Solipſos ſaluo mi-

lite

lite traiecturos; cauerent potiùs à finitimis, ne iſti colluſione turbas faceſſant Europæis morem geſturi, qui cætero qui ad arma in ſe conuertenda proniores ſunt, quàm remotis populis, magno cum diſpendio inferenda. Hæc Centonati: quibus abituris datæ ſunt plurimæ voluminum centuriæ, quę Solipſorum pręclarè geſta, laudeſque à ſæculo incomparabiles loquerentur. Scilicet inter proceres, & Principes Europæorum dono diſtribuendæ, vt vel inde conſtaret de vniuerſa rerum natura longè excellentius meritos eſſe Solipſos, quàm vt quiſpiam mortalium ipſis male velle poſſit: idq; vt meditata peroratione Centonati omnibus conteſtarentur imperatum. Sed iam reliqua ad huius Monarchiæ propagationẽ ſpectantia inſpiciamus.

Coniugia Solipſorum, & Liberorum educatio.

CAPVT XVIII.

CONiuges Solipſi tot habent, quot alere poſſunt, nec tam adoleſcentes,

tes,quàm adultas, ſæpiuſque anus decrepitas, & has, (quod monſtri inſtar meritò mireris) fœcundiſſimas, raroque abortientes, imò ſub ipſum exitum vitæ copioſiùs enitentes. Hæ porro omnes concipiunt, non coitu, ſed verbis, & afflatu, pariuntque non vtero, ſed manu, contra aliarum mulierum naturam. Admittunt & ipſæ plures maritos, ſed tum minùs fœcundè pariunt, minuſque gratum edunt partum: vniuerſim verò nullum certum pariendi tempus habent, ſed modò citiùs, modò tardiùs enituntur, interdum Elephantinum partum ſuperant. Eò certè maritis gratiores ſunt; quò citiùs, & ſæpiùs, & copioſiùs pariunt, quamquam vltimæ ſenectutis partus ſubinde inter gratiſſimos habentur, & feliciſſimos. Editos liberos, non vxores, ſed mariti lactant lege Solipſorum, nutriuntq; ad metas vſque adoleſcentiæ, tum alijs commendant formandos, ſed non extra tribum; poſtq; iuuentutem exactam, virilem ætatem ingreſſos cum fœnore altorum repetunt, vitamque deinceps domi ſecum agere iubent, ſenectutis habentes le-
uamen

uamen. Hæc de maribus præcipuè, nam fœminas aut raró edunt, aut editas, & vix ablactatas elocant, dote non data, ſed contra mores gentium accepta à ſponſoribus, & in cenſum conuerſa. Cæterùm non hoc ſolũ generis prole beatos ſe cenſent Solipſi, verùm multò magis alienæ ſobolis rapina, quod ad populum parandum, gentemque multiplicandam illis vnicum, & ſingulare præſidium eſt: hinc ingens vbiq; numerus ciuium otiosè vitam traducentium, coloniæq; ad vltimos Orbis fines exportatæ. Nimirum partubus finitimarum alieni iuris gentium, ita inſidiantur, vt ſerpens ouis perdicum: hos rapiunt iam adoleſcentes, & noua velut incubatione fotos, paulatim ad mores ſuos ita efformant, vt domi genuiſſe videantur. Diceres ab vrſis lambitos, niſi formoſos rapuiſſent. Nihil porrò magis curant deſtinati ad munus Emiſsarij, quàm vt delectu rapinam exerceant, nec vllos obſcuro natu deſignent, niſi quos indoles, fortunave credatur elatura. Hæc rapina diuinum planè ipſis quoddam inuentum eſt, ad ſer-

uandam, augendamq; Monarchiam, ſtabilitis finitimorum fœderibus, metu liberis. Ita quippe fit vt natis Magnorum potiti, in parentes quoque conſanguineos, & affines Imperium populare exerceant, adeoq; integras cum familijs vrbes, & Prouincias ſenſim obtineant. Nec alia re magis potẽtiam ſuam iactat Monarcha, quàm habere ſe mancipio ſupra centũ mille puerorum, alienigenarum natos, arbitratu ſuo ad omnia factos, horumq; reſpectu famulantem ſibi totius mundi parentelam. Audiui non neminem ex Aſianis dolenter conqueſtum, exhauriri nobiliſſimas familias, trahiq; quotannis non vnam adoleſcentium raptorum myriadem, ductaram in otio, & indolis oppreſſione vitam ærumnosã; qui alioqui ad omnia ſumma nati, patriæ, orbiq; vniuerſo saluti, & ornamento futuri erant. At is tantùm abfuit, vt profecerit, vt prouincia, quam adminiſtrandam ſuſcepturus erat cedere iuſſus, paulò poſt etiam in Affricam deportatus ſit.

Red-

Redditus Soliſſorum.

CAPVT XIX.

MIro ſanè artificio diuiſæ ſunt opes Soliſſorum, vt ſi Præſidia Vrbium excipias, quibus certa ex agris ſunt ſtipendia, aut cum miles ad expeditionem ducendus eſt, cæteri nullos habeant certos prouentus, nullos cenſus agrarios vnde victum parent, nullas præterea auri, vel argenti fodinas, vnde talenta cumulent, nullas denique ex mercibus, aut opificijs auctiones, vnde lucrum pecuniarum æſtiment: abundant nihilominus magnificis expenſis erogandoq; pares, & ex ſuperfluis inſanæ paſſim ſplendidiſſimorum ædificiorum ſubſtructioni intenti; Tanta rerum fortuna largitionibus duntaxat, donarijſq; finitimorum Principum, ac populorũ conſtat, certa adeo, liberaliq́ue contributione, vt incerta ſit accepti copia. Atq; hæc Monarcharum, Satraparumq́; ingens eſt gloriatio, habere deuinctas omnium opes, quorum liberos rapuerunt, eoſq́; habere nullo ſuo labore, cultu, aut quauis parandi ſollicitudine tam ob-

noxios, quàm ſanguinis tributarios. Nemo enim unus eſt, qui filij apud Monarchā, bene habendi cauſa, uiſcera nō profundat, nedū opes, muneraq; conſtituat auctiora, quàm annui cenſus ferrent. Sic ſanè captata gratia filij aſſurgunt: Etſi interdum indole caſſi, nec officijs pares, præſtatq; defectum Monarchæ fauor. Par ratio ex Tributarijs, Teſtatores facit parentes, agnatoſque ſignata penes Monarcham ſuprema voluntate; æqua in viuos, & mortuos poteſtate; is ſuccedit hæres non lege teſtamenti magis, quam iure fiſci, (quod nobis Europęis eſt ſpoliū) diciturq; Dominus altus. Sed in ſummo iure non immemor beneficij, defunctorum familiam inter ciues accēſet, dato chyrographo, indulgetq; ſolito Solipſorum priuilegio, ſi quando decedant, aditum ad beata Numina, ac interim defunctos Apotheoſi donat. Iam quidquid Ganges, Tagus, cæteriq; auri, & gēmiferi fluuij, monteſq; fundunt, aut quidquid medicamētarij terrarum abdita viſcera crepetis ſcrutatorum laboribus produnt, magnam partē Monarchæ cedit. Supra Regnū

cen-

cenſum. In eam curam Præſides Prouinciarum, ſi in aliã, vnicè incũbunt, nihil vt non ſartum tectum repræſentetur. Totum id in quatuor partes tribuitur, primam vendicat gaza Regia; alteram Pharmacopæum publicum: tertia creandis pecunijs impenditur, quarta finitimis Principibus doni, benificentiæq; titulo mittitur, magna Solipſorum æſtimatione, ob raritatem munerum, & gratiæ pretium, in amuletis maximè, prorogandæ ætati, idoneis: vnde cùm vitam eis ſe debere blandiendo agnoſcant, paulatim, & libertatem dedunt: felices pronuntiantes, qui Solipſorum Monarchæ ſeruiunt, & pluſquam Regina Saba diuina Salomonis, copiam rerum peregrinarum ſtupentes, viciſſim illi talenta auri, argentique reddunt. Cæterum quia coercito parentum vigilantia, Principumq; ſeueritate plagio, donariorum ratio labilis eſt. Expediret certa fundorum poſſeſſione cenſum cõſtituere, idq; Brotacano Monarcharũ primo, viſum initio, quod ſapienter præſagijſſet, futuros aliquando Solipſos, ſiue ſuo vitio finitimis exoſos, ſiue

æmulatione meliorum, ad quos fauor reſpexiſſet, neglectos contemptoſque. Neque latuit ſucceſſores prouidum legislatoris conſilium, idque res, & tempus poſtea monuere; ſtimulantibus etiam Principibus viris, quibus Solipſi vel cari, vel ſuſpecti, vel indiſcreta prætextu donariorum exactione graues erant. Verùm iſti ruſtica quadam ſui præſidentia, & tumore pectoris, quaſi conſtantia elati, tantùm abeſt, vt parerent, vt ne vnquam parerent ſuperbè obduruerint, inuiſa prudentibus ſubditis obſtinatione, qui communi cum cęteris mortalibus lege victuri, optarent non prægrauari oneribus, quæ Monarchæ, & Satrapæ, bonis aliorum labore paratis iucundè perfruentes, minimè ſentiunt.

Bella à Solipſis geſta.

CAPVT XX.

NIhil hic de vetuſtis, quæ fabuloſa ipſi in compitis, & circis iactant, & in Annalibus ad nauſeam repetunt; exempli gratia olim in pugna Gigantum vnos Solipſos cœleſtibus auxi-

auxilium tuliſse, duce Lopio Pumnano, qui idem in condendis rerum naturis, opifici præſto fuerit, formamq; vniuerſi in palympſeſto delineatam obtulerit: fugatos Gygantes, aurum quod rapuerant ſparſiſse per campos Cœlorũ, quod deinde noctu relucens, magno mortalium beneficio, ſtellarũ, quas conſpicimus nomen tulit: ipſos verò poſt Herculeũ fretum in Oceanum præcipitaſse, vno dũtaxat ſeniore Bulzegugo vexillifero, in infimo orbe ſua mole detento. Nam cum ætate, & corpore grauis cęteros fugiẽtes aſsequi non valeret, tentata fractura, hęſit capite tenus inter medias rimas, reliquo corpore ſurſum verſo: hoc ipſi caput Lunam plenam eſse dicunt, adeoq; faciem Lunæ nobis viſam, faciem Bulzegugi in terram proſpectãtis, & ſuorum opem fruſtra implorãtis. Quod autem crebrò dichotomos, & ſincipite, occipite tantùm corniculatus appareat, aſſiduum retro eluctãtis conatum, ſi quo modo caput inſertum redimat, indicat, ac interim tergo natibuſq; à cuſtodibus ſuperis vapulans, fœda non minùs, quàm hor-

tida edit ſpectacula: nam & mingit,& reſtat,& ſpirat,& cacat. Hinc illi pluuias; ventos,nubes atras,tonitrua, fulmina, grandines oriri perhibent, pluraq; id genus inſignitis muſca Annalibus tradunt, nec antiqua ſolùm, ſed quę medio tempore,atque etiam poſt erectam Monarchiam geſſerunt, per Centurias deſcribunt. Quæ omnia ipſis remittẽtes, ea dumtaxat breuiter, & ordine narrabimus, quæ noſtro tẽpore circiterve,per annos quadraginta quinque ſuſceperunt, & ferè dubio exitu clauſerunt, Primum ſuperbia excitauit. Nam cùm Auidus Cluuius, ditione, præceſſorum virtute nonnihil prolata, Regnum attollere tentaſſet, nec amplius Sumonacleſtum Sottirobuſi Principem potẽtiſſimum cuius beneficio Manimorandiæ prouinciam poſſidebat,agnoſcere vellet: hic hominem in ordinem redacturus, dominatu priuare, & in Marboreiam relegare cõſtituerat,vrgẽte potiſſimum Sennarimãdomo Regno Scriba, Auiduſcluuio ne quicquã ſuis iuribus ſe tuente,& ſenium morbidum miſeranter interponente, fruſtra omnia fuiſ-

ſent, niſi Sumonacleſtum in medio conatu mors tuliſſet. Tum reductus miles Solipſis iactandæ gloriæ locum reliquit, quaſi prælio viciſſent, & Sottirobuſi Principem congreſſu occidiſſent. Hoc ſucceſſu elatiores, non multò poſt in Regno Toſeneueorum turbas commouerunt, dominaturi, niſi iſti euigilaſſent, aut niſi Solipſi conſiſtente iam ad pugnam acie, à Soricio Duce deſerti fuiſſent. Tum enim Toſeneuei circumuentos male mulctarunt, pluribuſq; cæſis, & paucis precariò ſeruatis, omnes demum commercio in perpetuum interdicto proſcripſerunt. Stetit hoc bellū ſane Monarchæ Viboſnato immani pretio, nunquā hactenus reſarcito, eoq; triſtiori exitu, quod omnis recuperandi iuris ſpes crederetur præciſa. Memorant vno ab hinc ſæculo, Regno quoq; Romullagorum pari ex cauſa eiectos Solipſos, diuq; aduerſis iactatos, ſeriò tādem poſtliminio purgatis facinoribus reuocatos, ad gentis mores, & ritus ſe cōformaſſe, ſua religione eiurata: hoc enim illis ſolemne ad fœdera ſancienda, dum mentem, vt perhibent, iniura-

tam ſeruent. Pene eadem tempeſtate, ſuſcepta cõtra Soluinianos expeditio quod hi leges Solipſorum corrigere tentaſſent; & arſiſſent hoc bello, religionis vt videbatur prętextu; quãplurimæ Prouinciæ, niſi Vtoxius, qui tum Sottirobuſis imperabat, auctoritatem interieciſſet: hunc reueriti Saluiniani conceſſerunt, perſtrictis tamen ante Solipſis eatenus, vt ſe erraſſe coram Vtoxio faterentur, publiciſq; tabulis, ſaniorem in poſterum geſturos mentem ſponderent. Verùm hæc duo bella ante meum iſtuc aduentũ, & medio tempore geſta ſunt. Ad ſeriem redeo. Imperante Sottirobuſis adhuc Sumonacleſto, ingens bellum exortum eſt inter Solipſos, & Cinimonaduſios, rarò inter paganos prætextu religionis, hic tamen ſpecie quadam diuinitatis. Aiebant Cinamoduſij Deum ſuũ eius eſſe poteſtatis, cui mortalium nemo valeret reſiſtere. Negabant pertinaciter Solipſi, exaggerata ſui Monarchæ prærogatiua, vt ne omnibus quidem omnium gentium Dijs, in vnum conſpirantibus, adeſſe tantùm potentiæ vellẽt, quo Solipſos rebellare paratos coer-

coercere poſſint. Durauit hoc bellum quinquennio, Somonacleſto Rege, & Soluinianis ad Cinimonaduſios, Alapunijs, & ex parte Latini meracijs, aliiſq; collectitijs accedentibus, victoria ad illos inclinauit; & internecione plurimorum ſopitũ potiùs, quàm extinctũ diſſidium. Deſiderati Solipſorum Duces Atilenauius, Tibaſauius, Calambalſineus, & plures alij Sibalaſius, Gencaratanus deſerta acie fugerunt: Cinimonaduſij Oſmeliũ, & Zeiulauium ſaucios auexerunt. Iactata à Solipſis victoria, tametſi relictis ſarcinis pauci euaſerint. Idem bellum aliquot poſt annos recruduit Soluinianis in aciem prouocantibus, quod Solipſi opinione deteriores, iura gentiũ inceſtarent. Multis prælijs, haud ſine Solipſorum depreſſione geſtis, conuenit tandem vt Buſnaturij Sotterobuſiorum Principijs arbitrio res componeretur, poſitis ad tempus vtrinq; armis. Et hæc quidem totius gentis maiora ſunt bella: Minora quædã diuerſis in Prouincijs agitata, nunquam adeo fortunatis Solipſis, quin meliora optarent ſæpius profligati. Aliqua hic

referam, vbi prius de rebellione prouinciæ Abſciſſianę capite ſequẽti meminero.

Rebellio Abſciſſianorum.

CAPVT XXI.

POpulos hæc Prouincia nutrit feroces, vno tum Pręſide Sinacarſio recta, homine præcocis iræ, ingenio ruſtico, & qui nec muneris, nec Regni magnitudini par eſſet: hinc ſæpius expedire iudicatum, plures immitti iuriſdictione, & territorijs diuiſos, ne vnius nunquam idonei imprudentia, ſalus omnium periclitaretur. Sed non eſt viſum Monarchæ, ne Sinacarſium amicum ingenti cenſu fraudaret, tantiq; Regni dominũ anguſtioribus limitibus circũſcriberet. Hoc honoris auctu ſibi claudẽs homo iners, neq; interim populis placere ſtudens, efferebat ſe in dies & ſuperbia, & ſæuitia; & quaſi non præcariò præeſſet, vexare ſubditos, minimiſq; de cauſis mulctare, detrectãtes in crucem agere. Itum ad Monarcham, quiritatum ſępius de imminenti rebellione, niſi prouidè caue-

uerer,contempſit; prouocatum ad finitimos Principes, quibus eminebat Maroſappanus. Hic miſſis deprecatoribus, addidit periculum defectionis niſi Abſciſſianis iuſtè faceret. Ita factũ metu, vt Prouincia in plures rributa, ordinatoq; Magiſtratu, populi quieſcerent. Nec tamen diu feriatũ. Nam Sinacarſius deminutũ ſe ægerrimè ferens, omnem lapidem apud Monarcham mouit, quo rurſũ integrato Regno ſolus regnaret, multoſq; nobiles vt id flagitarent, promiſſis induxit. Credulus Monarcha, miſit Buxaldirnũ inquiſitũ, quid è re foret. Hic qui nũquam inter Leporem, & Ceruũ diſcreuit, perſuaſus à Sinacarſio, retulit, niſi Abſciſſianũ Regnum quantocius rurſum coëat in vnũ, perijſſe, multiſq; falſorum ſyngraphis in medium prolatis, creditum dolo, & refixum, quod pacis gratia intercefſerat Sacramẽtũ. Quid enim inconſtantius verbis, vbi mens fluxa? Mittitur Mimpiloſuminus alieno tantũ cerebro ſapiens, confuſiſq; iuribus, ſceptra ſuſtulit vnũque rurſus Regnum initiauit, prius tamen præſidijs clã milite obſeſſis, ne popu-

lus armis correptis omnia miſceret, vno Mimpiloſumini capite nō contē tus. Quieuere interim concuſſi, donec paucis poſt diebus agnito ſingrapharum dolo vehemētius exarſere. Tum furentium agmine facto, irruere in Prætorium, exturbatoq; Præſide ad finitimos prouocare, & ſi manus ferrent, de Regno paciſci. Impetrarūt, vt cum Monarcha de inſtauranda, caſſo dolo, fide tranſigeretur, regnumq; deintegraretur: quod ſi is renueret, Sacramento ſoluti Abſciſſiani, aut potētiori finitimorum ſe dederent, aut ſuū ipſi Regem vmbone efferrent. Senſit Monarcha pauidus, & certus periculi in pacta deſcendit nunquā ſeruanda, facturum ſe ſatis, ſi omnium mens eadem eſſet, aut ſceptrorum diuidundorum, aut populorum non vnius Vicarij Imperio regundorū. Id ſibi quoq; è re videri: ſtiturum; fuiſſe priſcis decretis, niſi aduerſantium ſyngraphæ obuiaſſent. Cœterum firmata iam pacta antequam vulgarentur, mora ex compoſito iniecta eſt, itùmq; interim ad antiquos dolos, vt Rātiſantius Satrapa, qui tum Abſciſſianus tyrannicè

mo-

moderabatur, clam iterum omnium ſyngraphas cogeret, nõ honoratorum modò, ſed etiam mediaſtinorũ, & ſeruorũ, præſcripta formula, qua omnes conteſtarentur, nolle ſe Regni ſtatum demutatum, nec niſi vnum cui parerent, optare. Addita dolo cautio, de non propalãdo ſecreto, & incuſſa violentia: quippe ex timidioribus magnã parte coactè ſubſcripſere, ijs, quorum pectora ſaperẽt, prætcritis. Ita factum vt nomina magno numero miſſa, finitimis fucum facerent donec detecta barbara verſutia pleriſq; irã, & odium acuit, eruptura in bellum niſi Dij faxint, vt barbari ex fide ſaltem, & iure gentium ſapere incipiant. Hactenus iura, & arma ſilent. Sed iam ad maiora illa diuerſis in Prouincijs ſuſcitata, quemadmodum commemorabamus conuertendus ſtilus. Ea noſtro tempore fere quaterna fuere, Rumor regienſe, & Narimeſium, quæ fere coniuncta, Semliſenſe, & Tiremanumium, Rumorregium Vrbs eſt Morandiæ nobilis, & antiqua, cui præerat Lugariquintinus, homo ſi fauorem Principis excipias, vilis, & regendi imperitus,

tus, qui cùm boni,& æqui non capax ciues diuexaret, ſeditione commota clàm profugit. Princeps occurrendum ratus Rodagariſtum mittit, qui forte, an meliori talento rem compoſuit. Lugarriquintinum verò, quaſi improbà factis commendabilem, Narimeſiorum Vrbi nobiliſſimæ præfecit; ſcilicet generoſis equis, & pullis bupha-lum. Non diu præfuit, & ruſticitatis, immaniſque duritie notatus, puta repentinus Dubenus, ita omnes offendit, vt correptis ad ſignum armis, hominem deijcerent, ſtipatores, aut iugularent, aut ſe dedentes plagoſos efficerent. Lugarriquintinus in Turrim ſe abdens, prætereuntes magno clamore ſollicitabat, fruſtra; niſi carnifex an apparitor caſu ſe obtuliſſet. Hic celerrimè ad finitimum Principem Renſugieſum accurrit, quo loco res Soliporum amicorum ſint renunciat, ni ſuccurrat ipſe omnes ad vnum tota vrbe cędendos priùs, quam exigendos. Adfuit illico ingenti manu, nec quicquam initio pofecit, Narimeſiorum furorum gliſcēte in pernitiē Lugarriquintini, quē niſi ſeruorum quo-

rum-

rumdam fides tutata fuiſset, parato in medio atrio ligno deſtinarāt. Vrſit interim ad mœnia Renſugieſus, ſe nō hoſtem, ſed amicum venire, non vt liberet Solipſos,ſed vt ſeditioſos ad pęnam poſcat, optare etiam ſuæ fidei dedendum Lugarriquintinum, plectendum, meritus eſset. Annuere Narimeſij amico Principi, & apertis Vrbis portis admiſso, rem ab ouo narrant,hominemq; in admirationem rapiunt. Quis gratiæ deditus Lugarriquintinus verberibus, an metu elanguens. Renſugieſus à Nerimeſijs faciens illico ad Monarchā perſcripſit, niſi Lugarriquintinū tolleret,pacem à Narimeſijs non futuram, qui ſi è manu ſua jlla abiret, hominis necem deuouiſsent. Extimuit Monarcha perculſus, nunquam ratus audere tātùm Narimeſios, ſed eos non ſolùm ſuis viribus nixos, vbi accepit, peiora metuēs, vt Lugarriquintinus poſito Magiſtratu ea vrbe excederet mandauit, ac vt cum pace deduceretur Rēſugieſi auctoritatem implorauit. Nec mora ille non tam dimiſsus, quàm ignominioſè eiectus, Renſugieſo ægrè ma-

nus

nus impetentium inhibente, diſceſſit, & ne ægritudine animi conficeretur Rumorregijs Surcabinerii gratia, qui omnia apud illos poterat conciliatus poſtliminio ad eos rediit. O miſeros terq; quaterq; Rumorregios! Siccine fortuna in hunc caſum vos dedit, vt quod in oculis non poteratis, in viſceribus ferretis? ecquæ hanc apepſiam medicina ſanabit, ne perpetuus, & sōticus veſter ſit morbus? ſaltem curate diligenter vt ſæpius vomatis. Hæc de Rumorregienſi, & Narimeſio. Succeſſit Semlilenſe. Præerat hic Vrbi Siluinæ Soralucus Biſdenius, ſola Viboſnati gratia, is cùm in animum Regis Elcheniæ penetraſset, à legibus patrijs hominem tranſuerſum egit, ad ſuumque modum per omnia moderantem habuit. Id indignè ferentes Picuriuri populi, honoribus, & aditu Regis arceſſiti, cōſpiratione facta Biſdenium in Vrbe obſident, eaq; expugnata in arcem, quo is effugerat euadunt; quæſitum ad necem cùm non inueniſsent, pluribus cæſis omnia diripiunt. Is ſe opportunè in ſubterraneum aquæductum abdiderat, vnde paucorum offi-

cio

cio totus vdus,& ſemimortuus extra-ctus, Luna ſilente nauigio effugit. Ita relicta Siluina,ad Viboſnatum euocatus cauſam dixit,qui culpam in ſe hærere ſentiẽs,quòd toties monitus Biſdenium regendi ignarum non amouiſſet, nocentiſſimum caput non ſolùm abſoluit,ſed quaſi pruden iſſimè rem, in aquęductu latens,& excernens,geſſiſſet, Moporanæ caſtro ſinitimo præfecit. Succeſſit Turemanumium longè atrocius,ſed euentu ridiculo.Nam quia Solipſi ſuas vbiq; leges, abrogatis gẽtium ritibus auidè,callidèq; obtrudunt, fortè ſubornatis viris Magiſtratui renunciant, velle ſe in Regia platea copias luſtrare, ad expeditionem Dianorum Monarchæ iuſſu ducendas. Annuit benignè Magiſtratus; illi verò ducto in forum milite,ex cõdicto caſtra metari, & vallum educere. Qua fraude animaduerſa Tiremanumienſes,illico ad arma cõclamant, factoq; populi ingentis concurſu tumultuario,nihil propius fuit,quàm,vt Solipſi ad vnum omnes internicione delerentur. Ne id fieret, Præſes cum cohortibus interceſſit: vis tandẽ plu-
ribus

ribus cæſis, ſedata turba; vallumq; ſo-
lo æquatum. Ex Decurionibus Soli-
pſorum metu non nemo ementatus,
alij ſexum habitu mētiti fęminis quo-
que riſum fecere. Ex eo die fides par-
cè habita Solipſis, qui nihilominus
mitigatos iam vt videbatur Tirema-
numios, noua arte adoriuntur, tranſi-
guntq; de Gymnaſio armorum vtriq;
genti communi, in quo iuuentus ad
militiam erudiretur. Nec mora locum
deligunt, haud dum aſſenſis primarijs
proſpectu in Vrbem amœno, vnde
etiam dominari, ſi res poſceret, vale-
rent. Id vbi Senatores animaduertiſ-
ſent, concitatum populum, ſi liberta-
tem amaſſet in Solipſos armant. Ex-
templo concurſum eſt, cęſiq; complu-
res, etſi non inuiti, ſed accenſo maio-
ribus copijs prælio, victi tandem So-
lipſi, & funditus euerſū Gymnaſium:
multi quò fuga rapuit euadentes, ne
in præterfluentem præcipitarent, mo-
deratione Prætoris cautum eſt. De vi-
ta, & ciuitate pactis oblatum eſt Sa-
cramentum, vt in poſterum morigeri
eſſent, ſi ſalutem amarent. Vix men-
ſem quieuere, & loco alio, quem non

nemo

nemo Solipſis ſtudens, pretio locarat, domicilium ordiri: quo nondum conſtituto, Decuriones turbis ad ſigna vocatis cepta diſiecerunt: fortè à ſyderato quopiam clamatum, de ritibus Deorum agi; tum verò, & furentes ſacrorum omnium cętus exciti, tanquā pro aris, & focis in Solipſos irruere: qui territi repente, niſi rebus armiſq; proiectis manus dediſſent hac vice omnes perierant. Ita toties attriti, Tiremanumijs fere contemptui, & ludo eſſe cœperunt, commiſeratione potiùs, quàm odio digni: hodie inter poſtremos cenſentur, raró cum ciuibus commercio. Id nuncij cum Viboſnatus accepiſſet, ingens in curia ſequuta eſt perturbatio, deiectiq; Satraparum animi, quod Solipſos vinci neſcios, nō adeo potens populus tot cladibus affeciſſet. Percrebruit is rumor non militum ignauia, ſed ſocordia, & imprudentia Colosbiradori, cuius alibi ampla mentio, Monarchiam prope ſalute perdita vulneratam. Is deinde in ius ambulare coactus, in tam lubrica quæſtione, linguæ aliàs impeditioris, penitus obmutuit. Mox tamen ad cō-

ſuetas ſibi cum fœminis artes conuerſus,lacrimis,& precibus infimis, capitis ſentētiam redemit,interceſſoribus vſus ijs,qui ex plebe ad Monarchę ſeruitia erant,olim artocreis recreati. Ita quem dies inſequens nouiſſimo ſupplicio plectendum manebat, non ſolùm vidit abſolutum, ſed etiam Aulæ Regiæ præpoſitum, haud minori animorum, quàm rerum omnium in peius conuerſione, quod qui pridie hominem laqueis deuouiſſent, execrati Monarcham, niſi legibus ſacrum caput, quemadmodum deſignarat,ac iurarat, tradidiſſet: ijdem poſtea à ſexcentis talentis commendarent, Monarchæ verò pluſquam diuinam prudentiam admirati deprędicarent oratione dehiſcentes. Inter hos nō nemo Ægyptiorum ſemibeſtiam pridem indutus, cū Monarcham ob bonum factū laudare iuſſus, perplexa adulatione verba meditaretur,neſcio quos ſydere afflatus in hæc verba erupit. *Monarchiæ Solipſorum datus occulto fato Vrbi natus, vt lentius occumbentem vrgeat: adeſſe deſignatores funeris, adeſſe portitores,quos efferendis Regnis ipſe extulit,*

tulit, properate ſpectatores ad nouum ludum. Quæ cùm liberius,iterũq; dixiſſet,obmutuit. Re illico ad Monarchiã delata,præſto fuere adulatores,infandum genus, conteſtati Ægyptium inſanum neſcire ſtrophas, ſed *Lucium Cornelium Europæum*, inſignem aculeorum ſtructorem, ingeſſiſſe dirum carmen. Ita inſcius facti,nulla citatione, iuriſq; forma caſſa appellatione, Maieſtatis damnor,& data ab Apparitore tabella, ſententiam legere iubeor in hęc verba.*Lucius Cornelius Europæus à quadraginta quinque annis fictè Solipſus, Numinis noſtri irriſor, legis naturæ, & Euangelij cuiuſdã Crucifixi ſectator, legibus noſtris palam infenſus, iudicio, & intellectu ad nutum noſtrum non ſe abdicans,noſtris beneficijs abutens, in adulatores, & delatores noſtros fideles, crudelis; in Monarchiam dicax,Satyris, & Sarcaſmis omnibus illudens, omnia Solipſorum damnãs:denique toti Monarchiæ pernicioſus,damnas Maieſtatis eſto; faciem Principis non videro, intra tres horas ab Aula,intra triduum à tota Monarchia exul eſto, nec vnquã reuertitor*. Vix lecta tabella: & cõtinuò abreptus

nıaui

naui inijcior, ſæpè tritæ, ſæpè fixæ, ſæpè excuſſæ malleo, reciſiſq; omnibus inſtrumentis, conto protrudor. Nec mora ijſdem momentis, & plagis, quibus olim vectus, & loco vnde ſopitus abſceſſeram expoſitus, & carminibus ſolutus veternum excuſſi, Romamq; nouam aſpexi, mœnibus, & muris non viſis cinctã. Mox ingreſſus, facto æris campani ex Turri Capitolina vehementiori, protractioriq; pulſu, audio Vrbanum Octauum Summum Pontificem ad plures exceſſiſſe. Indolui, ac vt tempus, animumq; fallerem, donec oſtenderetur, quem virtus ex alto Paſtorem Eccleſiæ præeſſe iuſſiſset: hæc æternæ memoriæ conſecranda ſcribebam. Et quidẽ de imbellia ſatis. Plura ſi amas conſule binos à nobis libros exaratos; Alterum de inteſtinis Solipſorum, de externis bellis alterum. In ijs, velut in geminis ſpeculis imaginoſis, aduersè inuersè aſpicies admirandas ſtratagematum ſtrophas, Pœnis, Romanis, Græcis ignotas, vt fruſtrà præ illis, abſit verbo inuidia, Herodotum, Thucydidem, Cæſarem, Vegetium, Liuium, alioque legas.

FINIS.

784592

Syllabus

Seu Onomastica Clavis qua recluduntur omnia pene vocabula propria quae in aliquot Opusculis sunt Nomina.

Absurpani Adiaphori Solipsorum.	Nomina Jesuitarum.
Agmenticus.	Gabriel Vasquez.
Alapuris.	Polonia.
Acontias.	Collegium Marcgitanum urbis.
Artifices Solipsorum.	Sectarii Societatis sine professi post biennium.
Avidius Clunius.	Claudius Aquaviva Prepositus Societatis.
Bariminicus.	Pater Bapta Jesuita.
Barsabantinus.	D. Constantinus Abbas Benedictinus.
Brotacanus.	Cantaber S. L. S. Ignatius
Buphatanus.	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible]	Capucini vel [illegible]

	Franciscani.
Cinamoduus et Cinamonadusi.	Dominicani.
Clancumini.	Monacus.
Dicorenius	Pater Ocinius Jesuita
Dubenius.	Dominus.
Gjacez	Ecclesia.
Hellinacius.	Leonardus Lessius Jesuita.
Hyantlesij	Theatini.
Kiadeha.	Sicilia.
Lapnitheracij.	Salmaticenses.
Libanokius.	Episcopus Maronita
Liejaviquintinus	Pater Tarquinius Gallutius Jesuita
Marosapanus.	Papa Romanus
Mimpilosuminius.	Pater Franciscus Picolominus Jesuita
Mitra Nobilium et maioris Magistratus insignia	
[illegible]	Birrethum.
	Prepositus Generalis Societatis.

Morardiae sive Pontificiy.	Romania id est status Pontificij.
Muscus Albanū:	Tusculanum.
Musalbany.	Abdalamy Maronita
Musal jani.	Galli:
Navimesiū.	Seminariū Romanū
Nobiles Sollymorū.	Professi quatuor votorum societatis.
Pentapiplorum.	Pater Gregorius Valentia, Jesuita.
Planciviciy.	Pater Franciscus Suarez Jesuita.
Plarsaciay.	Laicus Jesuita.
Pimviavi.	Equites Melitenses.
Plebei Solymorū.	Laici seu Coadiutores temporales societatis.
Populi Sollymorū.	Coadiutores spirituales formati societatis.
Prepositi provinciar.	Provinciales societatis.
Prefectus Urbiū	Prepositi Domorū et Rectores Collegiorum.
Princeps Myartleyinū.	Beatus Caietanus Fundator Teatinorū.
Rennius.	Laicus societatis.

Repultratius.	Pater Antonius Sancnuellus Jesuitas.
Resurgisus	Vicegerens Urbis. Antonius Ricciallus
Rex Heldenice	Magnus Magister Equitum Meliterkin.
Ritenij.	Maronitae.
Rodisprislus.	Pater Pazidorus Jesuitas.
Romanlagi.	Galli.
Rumorusiu	Collegiū Graecorū Urbis
Salinus Gericlotius.	Joannes de Lugo.
Saltocudius Paprius	D. Jo: Batta Gaytanus Theatinus.
Satrapes et Satrapes participantes.	Patres assistentes societatis.
Scientias depromator.	Scientias Medias.
Semiterses.	Meliterse.
Sancestnum.	Cattarenses.
Sinacarsius.	Pater Hyeronimus Aiarssina Jesuita
Solipsi.	Jesuitae.
Sotiniani.	Socinienses.
Tornatuius Bridenus.	Pater Cardus Ventimilia Jesuita.

Sakirobujj Princeps.	Tohius Orbis Princeps id est Summus Pontifex.
Spiromartheus.	Pater Cæsar del Bosco Jesuita
Sumonacheky.	Clemens octavus
Surcabireriùs.	Cardinalis Barberinus.
Teremanumiũ.	Maanerhaũ seu trepanas.
Torchenai.	Venali.
Trafernus.	Pater ferantinus Jesuitas.
Trikebiriũ.	Tibur.
Turbolani.	Benedictini Monachi.
Ukbosnaky	Pater mutius Vitteleskeus prepositus Generalis.
Utoxius.	Sixtus Quintus.

Finis.